

Ім'я користувача:
Полтава Євгенія Вишар

ID перевірки:
1013733886

Дата перевірки:
30.01.2023 22:06:22 EET

Тип перевірки:
Doc vs Internet + Library

Дата звіту:
02.02.2023 11:14:03 EET

ID користувача:
100007939

Назва документа: Танєвська маг (1)

Кількість сторінок: 89 Кількість слів: 21979 Кількість символів: 168047 Розмір файлу: 161.94 KB ID файлу: 1013489862

10.1% Схожість

Найбільша схожість: 2.33% з Інтернет-джерелом (https://fpp.npu.edu.ua/images/dystancijne_2020/%D0%95%D0%BC%D0%)

9.9% Джерела з Інтернету 31 ..... Сторінка 91

0.99% Джерела з Бібліотеки 7 ..... Сторінка 92

3.98% Цитат

Цитати 28 ..... Сторінка 93

Вилучення списку бібліографічних посилань вимкнене

0% Вилучень

Немає вилучених джерел

ВСТУП

Актуальність теми. Зміни в Україні охопили всі сфери суспільного і економічного життя, зокрема соціальну структуру, матеріальну і духовну культуру, суспільство в цілому. Нова соціокультурна ситуація і вимоги суспільства до особистості доводять, що сучасне покоління дітей поступово зіткнеться з необхідністю оволодіти наукою виживання на основі розвитку соціально-психологічних засобів пристосування до різноманітних, в тому числі й екстремальних ситуацій. Упровадження Конвенції ООН «Про права інвалідів», стрімкий розвиток інклюзивної освіти в Україні та її інтеграція до європейського освітнього простору детермінували спрямованість сучасного реформування освіти та новітніх завдань і вимог до навчання та виховання дітей з порушеннями розумового розвитку. Серед таких вимог особливого значення набуває формування спектра їхніх життєвих компетенцій та життєвої компетентності. Також спостерігається збільшення наукового та практичного інтересу до вивчення особистості дошкільників з синдромом Дауна, зокрема їхньої саморегуляції. Зміна контингенту спеціальних загальноосвітніх шкіл позначилась на збільшенні кількості цих дітей не тільки у спеціалізованих, а й у загальноосвітніх навчальних закладах. Як наслідок, невирішеність проблем розвитку дітей з синдромом Дауна в дошкільному віці та відсутність самостійних досліджень проблем їхньої саморегуляції, сформованість якої вказує на готовність такої дитини до шкільного навчання, й зумовило актуальність дослідження.

Найбільш дослідженими та описаними в сучасній спеціальній психології є проблеми функціонування пізнавальної діяльності та корекції її порушень; виявлення специфіки розвитку просторових уявлень, сенсорного розвитку; розвитку психічних процесів, мислення та мовлення; порушень поведінки та процесу соціалізації дітей з розумовою відсталістю (І. Баскакова, Л. Борщевська, М. Гнездилова, Д. Ісаєв, В. Ковальова, А. Обухівська, В. Петрова, В. Пінський, В. Синьов, Н. Стадненко, О. Хохліна, Ж. Шиф та ін.). Достатньо розгорнутий характер містять дослідження специфіки психічного розвитку дітей з синдромом Дауна. Зокрема, констатується варіація

недорозвинення пізнавальної діяльності їхнього мовлення (А. Альохіна, М. Беркетова, Г. Ворсанова, І. Демидова, П. Жиянова, Р. Ковтун, Т. Медведєва та ін.); нестійкість афективної сфери - від в'ялості, апатії до розгальмованості, збудливості (Н. Тертична, Г. Головань); надмірна здатність розконцентровувати увагу (К. Давиденкова, І. Ліберман, А. Кошелева та ін.); затримка розвитку 4 статичних і локомоційних функцій, різних видів моторики, особливо дрібної (М. Беркетова, Р. Ковтун, П. Лаутеслагер, О. Мозолюк-Коновалова та ін.); значне відставання у розвитку активного мовлення при відносно збереженому його розумінні (Р. Ковтун, S. Buckley, G. Bird та ін.).

Теоретичний аналіз психологічних та педагогічних наукових досліджень підтверджує наявність результатів досить широкого й поглибленого вивчення різних проблем, явищ, функцій, утворень як складових змісту саморегуляції такими вченими та представниками різних теоретичних шкіл як А. Альбуханова-Славська, А. Бек, М. Бернштейн, В. Бех, Л. Виготський, Б. Зейгарнік, В. Калін, Дж. Келлі, О. Конопкін, К. Роджерс, С. Рубінштейн, З. Фрейд, М. Ярушкін та іншими. На жаль, спеціальних самостійних досліджень проблеми здатності до саморегуляції в дошкільному віці в психологічній науці немає, за винятком наукових здобутків в психологічних роботах вікової та педагогічної психології М. Й. Боришевського, П. Р. Чамати, в спеціальній психології - Н. О. Макаручк, О. А. Прокопенко.

У свою чергу, особистісний підхід, реалізуючи принципи гуманістичної парадигми в науці, передбачає орієнтацію в організації діяльності на особистість як ціль, суб'єкт, результат та головний критерій його ефективності (І. Бех, Л. Виготський та ін.).

З огляду на вищесказане, виявлено, що проблема саморегуляції обумовлюється невирішеністю в теоретико-методологічному та прикладному аспектах суперечностей між відсутністю в спеціальній психології чіткої взаємоузгодженої системи критеріїв і показників ефективності становлення особистості розумово відсталої дитини у дошкільному віці. Йдеться про формування її психічної діяльності, з одного боку, та відсутність методологічної системи досліджень і прикладних технологій формування її здатностей до саморегуляції - з іншого. Як наслідок, вирішення проблеми формування

здатності до саморегуляції у дошкільників з синдромом Дауна слугуватиме теоретико-методологічним підґрунтям для створення ефективних корекційно-розвивальних технологій формування саморегуляції особистості такої категорії дітей дошкільного віку, що сприятиме формуванню їх психолого-педагогічної готовності до навчання у школі, шкільної успішності, виробленню життєвої компетентності цих дітей. Нагальність цієї проблеми та відсутність її ґрунтового наукового висвітлення в сучасній спеціальній психології й зумовило вибір теми наукового дослідження: «Психолого-педагогічний супровід та соціалізація дітей з синдромом Дауна».

Мета дослідження - розроблення теоретично обґрунтованої та експериментально апробованої методики психолого-педагогічного супроводу та соціалізації дітей з синдромом Дауна.

Завдання дослідження:

1. Здійснити теоретичний аналіз сучасного стану досліджень проблем психічного розвитку та саморегуляції дітей з синдромом Дауна у дошкільному віці й розробити експериментальну та інструментальну моделі здатності до саморегуляції дошкільників означеної категорії.

2. Розробити систему діагностики стану сформованості здатності до саморегуляції дошкільників з синдромом Дауна.

3. Виявити та описати стан сформованості здатності до саморегуляції дошкільників з синдромом Дауна.

4. Розробити та апробувати методики психолого-педагогічного супроводу та соціалізації дітей з синдромом Дауна.

Об'єкт дослідження - процес саморегуляції особистості дошкільників з синдромом Дауна.

Предмет дослідження - система діагностики та формування здатності до саморегуляції дошкільників з синдромом Дауна.

Методи дослідження. Для розв'язання окреслених завдань та забезпечення достовірності положень і висновків використовувався комплекс методів, що відповідають змісту проблеми та етапам її дослідження.

Теоретичні: дедуктивний – для системного опису явища, що досліджується; індуктивний – для встановлення закономірностей,

систематизації, типології на основі результатів емпіричного дослідження; моделювання (структурно-функціональне) - для побудови системних моделей дослідження.

Емпіричні: спостереження, бесіда, аналіз продуктивності діяльності, метод експертних оцінок, аналіз медико-психолого-педагогічної документації. Було використано комплекс методик, які забезпечили діагностику: психічних процесів, комунікативної діяльності та саморегуляції поведінки - спостереження за дитиною, анкета анамнестичних даних, піраміда з чотирьох кілець, «Кубики Кооса», методика діагностики сенсомоторної сфери (за А. Семенович), опитувальник для діагностики порушень сенсорної інтеграції за Дж. Айрес (для батьків і спеціалістів), коректурна проба, Ахенбаха бесіда з дитиною, методика діагностики мовлення (за О. Венгер, Г. Вигодською, Е. Леонгард), методика «Палички і хрестики» (за В. Чередниковою).

Методи обробки даних: якісний та кількісний аналіз емпіричних показників з використанням методів математичної статистики [коефіцієнт Пірсона, метод рангової кореляції Спірмена (r-Спірмена)].

Експериментальна база дослідження: Полтавський міський центр комплексної реабілітації для осіб з інвалідністю.

Практичне значення здобутих результатів полягає в розробленні системи формування здатності до саморегуляції у дошкільників з синдромом Дауна, використання якої практичними психологами та соціальними педагогами сприяло визначенню особливостей психічного розвитку дошкільників з синдромом Дауна та розробленню психологічного прогнозу їхнього розвитку в спеціальному загальноосвітньому закладі.

Апробація результатів дослідження. Матеріали роботи та результати дослідження представлені на V Регіональній науково-практичній конференції «Сучасні реабілітаційно-спортивні технології: теорія і практика» (м. Полтава, лютий 2021 р.); II Всеукраїнській науково-практичній інтернет-конференції з міжнародною участю «Актуальні проблеми фізичної культури, спорту та фізичного виховання» (м. Полтава, грудень 2021 р.).

Структура роботи. Текст дипломної роботи викладено на 132 сторінках. Робота містить вступ, чотири розділи, загальні висновки, списку літератури (102 джерела). Дипломна робота містить 8 додатків.

РОЗДІЛ 1

ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ САМОРЕГУЛЯЦІЇ ДІТЕЙ З СИНДРОМОМ ДАУНА У ДОШКІЛЬНОМУ ВІСІ

1.1 Сучасні аспекти саморегуляції у сучасній науці

Перші визначення саморегуляції знаходимо у філософії. Зокрема, першоосновою трактування цього поняття є умовиводи Арістотеля, Платона, Лукреція, К. Маркса, Т. Павлова, Е. Феїзова [9]. У психології саморегуляція вивчалась такими вченими та представниками різних теоретичних шкіл як А. Альбуханова-Славська, А. Бек, В. Бех, М. Бернштейн, М. Боришевський, Л. Виготський, Б. Зейгарник, В. Калін, З. Фрейд, Дж. Келлі, О. Конопкін, К. Левін, О. Леонтєв, А. Маслоу, К. Мілюхін, К. Роджерс, С. Рубінштейн, А. Ядов, М. Ярушкін та іншими.

Представники когнітивно-поведінкового підходу розглядають саморегуляцію з позиції проблем поведінки, які є наслідком недоопрацювання або «пропусків» у навчанні та вихованні; невідповідністю поведінки людини та її оточення, що визначається як реципрокні взаємини; досвіду, який є випадковим і залишає більш помітний відбиток на особистості, аніж вплив традиційної моделі «стимул-реакція»; моделювання поведінки, яке являє собою одночасно і навчальний, і психотерапевтичний процеси (А. Бек, Дж. Бек, А. Еліс, Дж. Келлі, та інші). Отже, психічна саморегуляція - це система когнітивно-поведінкової діяльності, що базується на самоконтролі, самоспостереженні, створенні контактів, використанні особистістю самонаучуваних прийомів, які активізують надані когнітивні структури [9, с. 2].

Представники гуманістичного підходу (Ш. Бюллер, С. Джуард, А. Маслоу, Р. Мей, К. Роджерс, В. Франкл та інші) вбачають в психічній саморегуляції гармонізацію людиною своїх внутрішніх і зовнішніх відчуттів у ставленні до самої себе та світу, що оточує їх. З погляду суб'єктного підходу проблеми внутрішньої регуляції представлені у роботах К. Абульханової-Славської, М. Берштейна.

У. Кенон, О. Конопкін, Ш. Надирашвілі, Й. Фейгенберг, В. Ядов, М. Ярушкіна досліджували феномен саморегуляції з погляду загальних закономірностей побудови та реалізації людиною довільної активності, демонстрації її активної, творчої ролі в реалізації відносин із різними сферами дійсності при побудові власного життя.

Л. Веккер, Л. Виготський, С. Рубінштейн, В. Селіванов відстоювали положення щодо вольової регуляції як умови переходу регуляції на особистісний рівень. В. Морсанова визначає основні труднощі довільного саморегулювання, які лежать у сфері неусвідомлюваних суб'єктом установок, мотивів і відносин з навколишнім світом [15].

В. Калін визначає вольову регуляцію як свідоме, опосередковане мовою та мотивами предметної діяльності створення стану оптимальної змобілізованості, оптимального режиму активності та концентрації цієї активності в необхідному напрямі, тобто цілеспрямоване створення такої організації психічних функцій, яка б забезпечувала найбільшу ефективність дій [59].

М. Ярушкін вводить розуміння саморегуляції через механізм довільної саморегуляції, до якого відносить волю як особливу форму поведінки. Науковець виділяє три форми регуляції: мимовільну, довільну, вольову як вищі форми довільної регуляції з боку особистості [15].

К. Мілюхін визначає фактори саморегуляції, провідна роль яких належить незадоволеним потребам, що являють собою конфлікт (протиріччя, неузгодженість) між майбутнім і теперішнім, тобто між моделлю потребового майбутнього та реальністю [11]. Коли йдеться про біологічні потреби, говориться про мимовільну саморегуляцію або ауторегуляцію. У випадках виникнення соціальних потреб діє вольова саморегуляція. Проте в обох випадках саморегуляція спрямована на подолання протиріччя та реалізацію моделі потребового майбутнього [8, с. 48].

У спеціальній психології проблема саморегуляції розглядається з урахуванням специфіки становлення особистості дитини з порушеннями розвитку. Теоретичний аналіз показав, що проблема саморегуляції обумовлюється невирішеністю в теоретико-методологічному та прикладному аспектах суперечностей між відсутністю чіткої взаємоузгодженої системи

критеріїв і показників ефективності становлення особистості дитини, формування її психічної діяльності, з одного боку, та відсутністю методологічної системи досліджень і прикладних технологій формування її здатностей до саморегуляції - з іншого. На жаль, спеціальних самостійних досліджень проблеми здатності до саморегуляції в дошкільному віці дітей з порушеним розвитком в психологічній науці немає. Виключенням є дослідження М. Боришевського, П. Чамати, які вивчали вплив діяльності на саморегуляцію дитини.

Саморегуляція особистості є заданою самим нетиповим розвитком (без саморегуляції дитина не вижила б) та виступає як причиною, так і наслідком соціальної адаптації людини, починаючи з раннього віку і протягом усього її життя, зазначає Н. Макарчук [9, с. 6]. Дослідження особистісної саморегуляції підлітків з розумовою відсталістю дали підстави до визначення поняття «особистісна саморегуляція» як «штучне утворення», що відповідно до генетичної природи формування мислення та мовлення задане діяльністю психіки та свідомості, передумовами фізичного та психічного планів функціонування людини та вибудовується лише через контекст соціальної активності особистості й особливостей динаміки її психосоціального розвитку в онтогенезі» [8].

Теоретичний аналіз саморегуляції у сучасній психологічній науці дав підстави встановити існування широкого спектра досліджень з позицій когнітивно-поведінкового, суб'єктного та гуманістичного підходів. Виявлено, що найбільш ґрунтовно досліджено саморегуляцію поведінки, закономірності довільної активності, вольової регуляції, мимовільної саморегуляції або ауторегуляції. Визначено, що в спеціальній психології досліджено саморегуляцію особистості підлітків при порушеннях розумового розвитку.

Поряд з цим не виявлено досліджень саморегуляції дітей та підлітків інших нозологічних груп. Також не встановлено досліджень саморегуляції дошкільників з порушеннями розвитку.

Існування широкого спектра підходів до визначення поняття «саморегуляція», проблема саморегуляції дошкільників з синдромом Дауна так і

лишається нерозкритою, оскільки не виступала предметом самостійних досліджень.

1.2. Особливості психічного розвитку дошкільників з синдромом Дауна

Вітчизняна та зарубіжна наука має відомості стосовно людей з синдромом Дауна, які носять достатньо розгорнутий характер. Зокрема, спостерігається популяризація результатів здебільшого біологічних та клінічних досліджень цього синдрому. Також останнім часом зросла і кількість психолого-педагогічних досліджень. Йдеться про виявлення особливостей психічного розвитку дітей з синдромом Дауна, визначення особливостей розвитку їхньої дрібної моторики та констатація специфіки їхньої пізнавальної діяльності. Основна увага вітчизняних науковців приділяється дослідженням стану функціонування інтелектуальної діяльності дітей з синдромом Дауна.

Проблема вивчення людей з синдромом Дауна довгий час була прерогативою медичної науки, оскільки важливого значення мають біологічні фактори в оцінці інтелектуальних здібностей цих дітей. Підставою для виділення цієї категорії дітей в окрему нозологічну підгрупу, їх соціальна ізоляція ґрунтується на стереотипах медичної практики, поряд з нівелюванням об'єктивних психологічних оцінок їх інтелектуального розвитку.

Отримані в першій половині XX сторіччя результати спостережень і тестування інтелекту дітей з синдромом Дауна дозволяють стверджувати, що у своїй більшості вони мають глибокі порушення розумового розвитку. Відображенням поглядів більшості фахівців на проблему навченості дітей з синдромом Дауна можна вважати думку відомого лікаря Ж. Лежена, висловлену в середині 70-х рр. XX ст. в журналі «Психологія сьогодні» про те, що жодна така дитина не має достатнього для навчання IQ [176].

Аж до середини 70-х рр. у більшості зарубіжних держав проводилася соціальна політика, мета якої зводилася до здійснення турботи про осіб з обмеженими можливостями розвитку переважно в спеціальних установах, де основна увага зверталася на лікування, а навчання було засновано на тренуванні

соціальних форм поведінки. З уведенням положення про обов'язкову освіту ситуація змінилася на користь вибору освітніх програм і для дітей з синдромом Дауна, у тому числі теорія расової дегенерації в походженні людей з синдромом Дауна, що домінувала впродовж багатьох десятиліть, згодом була науково заперечена, оскільки в останні десятиліття більшість фахівців змінили погляди і на можливості розвитку дітей з трисомією-21. Ці зміни пов'язані з висновками В. Джилліам, Дж. Риндерсі, які зосереджували свою увагу на вивченні індивідуальних відмінностей у поведінці і здібностях дітей цієї категорії і в такий спосіб відійшли від розуміння цього виду аномалії як однакового і інваріантного [194]. Переконливо доведено, що індивідуальні відмінності між цими дітьми настільки ж помітні, як і між дітьми з типовим розвитком і обумовлені впливом як зовнішньосередовищних, так і генетичних факторів. При цьому, на думку Б. Стретфорд, правильне навчання і сприятливе оточення може надати більший вплив на розвиток пізнавальної діяльності, ніж IQ дитини.

Таким чином, більш переконливим стає уявлення про природу синдрому Дауна як відмінного від нормального розвитку. Дослідники вважають, що відмінності стосуються не тих новоутворень, які збігаються у дітей, що нормально розвиваються та дітей з синдромом Дауна (проходження стадій розвитку), а стосуються відмінностей у темпах розвитку та основі розвитку психічних структур і процесів [7]. Така феноменологія підводить до теорії «вікової різниці», відповідно до якої у дітей з порушеннями розумового розвитку існують важливі відмінності в розвитку психічних процесів, що виступають показниками вікових змін.

Розумова відсталість у МКХ 10 визначається як стан затриманого чи неповного розвитку психіки, який, перш за все, характеризується порушенням здібностей, що проявляються в період дозрівання та спрямовані на забезпечення загального рівня інтелектуальності, тобто когнітивних, мовленнєвих, моторних і соціальних здібностей [12]. Розумова відсталість є стійкою і незворотною. При цьому на органічному рівні мінімілізується ефективність можливих коректив, що привносить у життя людини з такою особливістю інші можливості та форми адаптації. Ці форми не є стереотипізованими, бо адаптація передбачає індивідуальний розвиток соціально значущих умінь і навичок реалізації

стереотипних форм міжособистісних взаємодій. Отже, при розумовій відсталості фіксується така форма, що досить часто йде поза соціальними стандартами. Звісно, що соціальні стандарти є змінними, але завжди у межах норми, тобто практично підкріплюються усталеними культурними формами міжособистісних взаємодій (загалом і кожним індивідом зокрема). Дитина з порушеннями розумового розвитку по-іншому сприймає та розуміє і, відповідно, діє в соціумі [8, с. 76].

Існує традиційна диференціація форм порушень розумового розвитку, які визначаються глибиною інтелектуального порушення. Відповідно до МКХ-10 ВООЗ (1994), прийняті наступні умовні показники IQ: психічна норма - 100-70; легка ступінь розумової відсталості - 69-50; помірна (середня) ступінь - 49-35; важка (різко виражена) ступінь - 34-20; глибокий ступінь - 20 і нижче.

Ця класифікація не містить старих «штампів» при визначенні ступеня розумових порушень і є більш диференційованою. Розподіл за ступенем порушення має практичне значення, оскільки залежно від глибини порушення вирішується питання про тип закладу, куди рекомендують направити дитину для навчання. Але кількісне визначення ступеня розумової відсталості не відображає всієї структури порушення і особливостей клінічної картини. IQ повинно бути не підставою для діагнозу, а лише частиною комплексної психолого-медико-педагогічної діагностики і корекції. Вочевидь, МКХ-10 не враховує якісної своєрідності структури атипового розвитку і не може розглядатися як найбільш адекватний показник психологічної корекції дітей з порушеннями розумового розвитку.

У цій класифікації розумової відсталості враховуються різні чинники, в першу чергу, глибина інтелектуального порушення. Однак для оцінки всієї клінічної картини різноманітності дітей зазначеної категорії недостатньо характеристики тільки одного інтелектуального функціонування. Симптоматика інтелектуальної недостатності є значно ширшою. І особливо важливо те, що на навченості, продуктивності та пристосовуваності цих дітей позначається не тільки глибина порушення, а й інші деструкції психіки. Це в першу чергу стосується дітей з IQ 69-50, чисельність яких становить приблизно 85% загальної кількості дітей з порушеннями розумового розвитку. Нездатність до

формування складних понять і узагальнень, обмеженість абстрактного мислення, відсутність допитливості, конкретність, ригідність і наслідуваність мислення, характер орієнтування у звичайній ситуації та практична обізнаність у поєднанні з індивідуальними особливостями передумов інтелекту та емоційно-вольових проявів - визначає специфіку навчання цих дітей.

Умовно фактори порушення розумового розвитку розподіляють на ендогенні (внутрішні), що частіше є спадковими, та екзогенні (зовнішні) - вроджені або набуті на ранніх етапах, орієнтовно до 3-річного віку. В. Ефромсон та М. Блюміна вважають, що на генетичному рівні передається біля 50-70% диференційованих форм розумової відсталості, приблизно 1500 нервових і психічних захворювань, у тому числі й розумової відсталості, пов'язані з несприятливими генними мутаціями, а біля 300 - із хромосомними мутаціями [14]. Найчастіше серед хромосомних аномалій, пов'язаних зі змінами числа аутосом, зустрічається синдром Дауна. Також на сьогодні описано більше 600 видів спадкових порушень обміну.

Вивчення генетичних форм розумової відсталості на сьогодні здійснюється з позиції врахування динаміки та якості X-хромосоми, що зціплена з порушеннями розумового розвитку, і особливо синдрому ламкої X-хромосоми. Синдром Дауна - трисомія за 21 хромосомою - генетична аномалія, викликана присутністю додаткової хромосоми у 21 парі. За статистикою Світової організації охорони здоров'я, у світі з синдромом Дауна народжується кожне 700-е немовля. Це співвідношення однакове в різних країнах, кліматичних зонах і соціальних верствах населення. Цей синдром був описаний Джоном Лангдоном Дауном у 1866 році як розумова відсталість, що складається з певних характерних зовнішніх ознак. А у 1959 році Жером Лежен виявив його генетичну природу. До 1964 року стали відомі три основних типи хромосомних порушень при синдромі Дауна:

1. Стандартна трисомія (94%) - потроєння 21 хромосоми присутня у всіх клітинах і виникає у результаті порушення процесу мейозу.

2. Мозаїчна форма (2%) - викликається порушеннями процесу мітозу в одній з клітин на стадії бластули або гастрюли, потроєння 21 хромосоми присутнє тільки у дериватах цієї клітини. При цих формах батьки мають нормальний генотип.

3. Транслокаційна форма (4%) - плече однієї 21 хромосоми прикріплене до іншої хромосоми й при мейозі відходить у клітину, що утворилася, разом з нею [66].

Вік матері впливає на ймовірність зачаття дитини з синдромом Дауна. Якщо матері від 20 до 24 років, імовірність цього 1 до 1562, до 30 років - 1 до 1000, від 35 до 39 років - 1 до 214, а у віці старше 45, ймовірність 1 до 19. Хоч ймовірність і збільшується з віком матері, 80% дітей з даним синдромом народжуються у жінок у віці до 35 років. Це пояснюється більш високою народжуваністю в даній віковій групі. За останніми даними вік батька, особливо якщо старше 42 років, також збільшує ризик синдрому [14, 16].

Однак синдром Дауна не можна вважати спадковим захворюванням, оскільки при ньому не відбувається передачі дефектного гена з покоління в покоління, а розлад виникає на рівні репродуктивного процесу [10].

Сучасні дослідження (станом на 2008 рік) показали, що синдром Дауна обумовлений також випадковими подіями в процесі формування статевих клітин та / або вагітності [150]. Поведінка батьків і фактори навколишнього середовища на це ніяк не впливають.

Тривалість життя дорослих з синдромом Дауна збільшилася - на сьогоднішній день нормальна тривалість життя більше 50 років. Багато людей з даним синдромом одружуються. Поряд з цим, ці сімейні пари не можуть мати дітей, оскільки встановлено, що у чоловіків спостерігається обмежене число сперматозоїдів, більшість чоловіків з синдромом Дауна безплідні. Водночас, дещо інша тенденція виявлена жінок синдромом Дауна, 50% можуть мати дітей. останні дослідження констатують, що 35-50% дітей, народжених від матерів з синдромом Дауна, народжуються з синдромом Дауна або іншими відхиленнями [14]. Існують дані, що у людей з синдромом Дауна рідше розвиваються ракові пухлини [19].

Проте люди з синдромом Дауна набагато частіше звичайних страждають від кардіологічних захворювань (зазвичай це вроджені вади серця), хвороби Альцгеймера, гострих мієлоїдних лейкозів. У людей з синдромом Дауна ослаблений імунітет, тому діти (особливо в ранньому віці) часто хворіють

пневмоніями, важко переносять дитячі інфекції. У них нерідко відзначаються порушення травлення [19].

А. Альохіна зазначає, що синдром Дауна є диференційованою формою психічного недорозвинення, що відрізняється істотним поліморфізмом як в клінічній картині, так і в проявах фізичних, психічних, інтелектуальних і емоційних якостей особистості [5]. Діти з синдромом Дауна до 4 років характеризуються глибоким недорозвиненням основних психічних функцій: пам'яті, мислення, мовлення, тоді як деяка динаміка і диференціація психічної діяльності стає виразнішою після 4-5 років. Названі факти представляються важливими, оскільки у дитячій і віковій психології затверджено положення про те, що функціональний і віковий розвиток не тотожні, не співпадають один з одним (П. Гальперін, А. Запорожець, В. Зінченко, А. Леонт'єв та ін.). Водночас, не будучи тотожними, процеси функціонального і вікового розвитку взаємопов'язані один з одним, оскільки, на думку А. Запорожця, окремі парціальні зміни створюють основу для «глобальних перебудов» дитячої свідомості.

Окрім фенотипічних ознак синдрому Дауна, дані неврологічних досліджень свідчать про наявність порушень рефлексорної діяльності, м'язового тону [66]. Яскравою специфічною ознакою синдрому Дауна є дифузна м'язова гіпотонія, що проявляється в підвищеній рухливості суглобів, їх слабкому опорі. Характерні незвичайні пози дитини: положення ніг як у жаби при лежанні; «поза кравця» і «гімнастична» рухливість ніг і стоп [5].

У подальшому у дітей з синдромом Дауна спостерігається різка затримка розвитку статичних і локомоторних функцій: утримання голови, сидіння, прямостояння, статичної координації (Н. Вайзман, Е. Давиденкова, Е. Самодумская та ін.). Р. Бабенкова зауважує, що чим складніше функції, тим значніше зрушені терміни оволодіння ними [6].

Моторна недостатність дітей з синдромом Дауна, на думку дослідників, є не вторинною, а таким же первинним дефектом, як і недорозвинення інтелектуальної сфери. В основі недорозвинення моторики лежить недорозвинення специфічних структур ЦНС, що забезпечують координацію, планування і контроль моторики [6].

П. Лаутеслагер посилаючись на дані досліджень особливостей розвитку рухових навиків дітей з синдромом Дауна останніх тридцяти років зазначає: «діти з синдромом Дауна більш значно відстають в фізичному розвитку, ніж в розумовому» [7]. Це дає підстави констатувати не завжди порушену розумову діяльність та працездатність цих дітей. Коннолі і Майкл чітко визначили специфічні риси рухів дітей з синдромом Дауна. Встановлено, що у дитячому віці характернішим є менш успішні показники швидкості ходи, сили, рівноваги, розвитку координації око-рука та навиків загальної і дрібної моторики в цілому, у порівнянні з показниками дітей з іншими видами порушень розумового розвитку. Також підтверджено існування проблем з рівновагою у цих дітей, більш пізнє дозрівання мозочка, відносно малий розмір мозочка й стовбура головного мозку, що нерідко може приводити до порушень координації рухів і рівноваги тіла, а також м'язової гіпотонії (П. Лаутеслагер) [7].

А. Демидова вказує на відсутність самостійної ходьби, яка спостерігається при достатньому розвитку рухових здібностей. Поряд з цим виявлено, що діти не прагнуть до рухів, хоча уміють стояти і роблять декілька кроків [42, 43]. Науковець припускає, що пізній розвиток рухових функцій залежить не лише від фізичного недорозвинення, але й від зниження загальної психічної активності. У дітей з синдромом Дауна відзначається порушення координації рухів: вони незграбні, неспритні, не уміють правильно розміряти рухи.

Формування довільних рухів дітей з синдромом Дауна має специфічні особливості, які проявляються в одноманітності автоматизованих рухів - як загальна особливість розумової відсталості, що відмічається М. Блюміною, С. Корсаковим, Г. Сухаревої та ін.

Е. Давиденкова відмічає взаємообумовленість між затримкою моторного і психічного розвитку дітей з синдромом Дауна. Так, діти, у яких раніше розвиваються рухові функції, краще розвиваються і психічні [40].

Важливим чинником, що негативно впливає на моторно-руховий розвиток, є такі порушення здоров'я, що часто зустрічаються при синдромі Дауна, як: вроджена вада серця, захворювання шлунку і кишечника, хронічні інфекційні хвороби верхніх дихальних шляхів і вух, гипотеріоз. Через ці хвороби діти швидко втомлюються, недостатньо витривалі.

М. Беркетова зазначає, що внаслідок моторної недостатності у цієї категорії дітей довго і важко формуються серії рухів, необхідних для утворення рухових навичок. Істотно страждає білатеральна координація, понижена рухова пам'ять. Важче відбувається оволодіння виразними рухами, діями з уявними об'єктами, що є невід'ємною умовою ролевих та театралізованих ігор. Перелічені особливості, характерні для дітей з синдромом Дауна, помітно ускладнюють їх руховий розвиток. Внаслідок цього їм важко підтримувати як статичну, так і динамічну позу, освоєні ними рухові навички мають понижені якісні характеристики, а терміни виникнення і освоєння необхідних навичок значно збільшується. Проте дитина з синдромом Дауна має досить великий потенціал і прагне до різноманітності рухової активності. Попри те, що діти з синдромом Дауна у віці трьох років у більшості своїй уміють ходити, особливості їх фізичного і рухового розвитку не зникають, а якість рухів цих дітей вимагає систематичної роботи. Разом з новими вміннями, які їм належить освоїти після трьох років, необхідно послідовно закріплювати вже набуті **НАВИЧКИ**.

За даними вітчизняної фізіології і клініки при синдромі Дауна характерно уповільнене дозрівання нервових структур, порушення гармонійності в їх взаємодії. Загальне зниження тону кори великих півкуль мозку дає можливість припустити зниження регулюючого впливу з боку моторних зон кори, що затримує розвиток статокінетичних рефлексів і змінює міру їх прояву [27, 40]. Причиною, що пояснює недоліки рухового розвитку, є вказівка на малі розміри мозочка [6, 40].

Як показує більшість спостережень, основними особливостями дитини з синдромом Дауна в перші місяці його життя є м'язова гіпотонія. Надалі гіпотонія є причиною затримки розвитку моторики і рухових навичок. Нормативи розвитку рухових навичок у дітей з синдромом Дауна у різних авторів неоднозначні, наприклад, за даними С. Cunningham, діти починають тримати голову в 3-9 місяців, сидіти - в 6-12 місяців, ходити без підтримки - в 13-48 місяців [17].

Віковий розкид показників появи рухових навичок у дітей базується на впливі каріотипу, а також вторинних органічних розладів: рівня стимуляції

статевих і морфологічних факторів, станом здоров'я, специфічних для даного синдрому [18].

На думку С. Cunningham, тенденція останніх років до встановлення більш ранніх термінів розвитку рухових навичок може бути обумовлена різними причинами: поліпшенням турботи про здоров'я, контролем за харчуванням, загальноприйнятою програмою з раннього втручання.

Більше поглиблений аналіз вивчення розвитку моторики дітей з трисомією-21 показав, що з віком і при спеціальному спрямованому навчанні проявляються позитивні зрушення в стані рухових навичок: більшість дітей опановують базові навички, характерні для звичайних дітей, хоча їх дії і не такі граційні і спритні. Вони ходять, бігають, самостійно одягаються, акуратно їдять, але складнішим моторним діям вони навчаються важко.

Як згадувалося вище, у дітей названої категорії спостерігаються органічні ушкодження аналізаторів, що призводять до зниження слухових і зорових функцій (М. Блюміна), але ці недоліки можуть бути скореговані підбором окулярів, слухопротезуванням та ін., тому немає підстав стверджувати, що ці недоліки відповідальні за недорозвинення сенсорних функцій. Проблема полягає не стільки в аналізаторних порушеннях, а в неадекватності стратегії використання доступної інформації простіше кажучи, в невмінні повноцінно використати аналізатори. Це означає, що діти з синдромом Дауна на когнітивному рівні не вміють аналізувати сприйнятий ними матеріал, в результаті для них характерне поверхнєве, глобальне сприйняття предмета, різкий контраст між сприйняттям простого і ускладненого матеріалу.

В той же час повсякденні, звичні для дитини предмети сприймаються і розрізняються досить правильно. У тих випадках, коли слід відрізнити у своїх діях предмет, що має нові властивості, дитина не уміє здійснювати орієнтовну діяльність.

Ряд робіт присвячений проблемі вивчення психічних процесів і властивостей. Відзначається, що в дитячому віці діти з синдромом Дауна фокусують свою увагу лише на одиничних ознаках зорового образу, тоді як нормально розвинуті немовлята вловлюють значно більше їх сукупностей [10].

N. O'Connor, B. Hermelin встановили, що особливістю розумово відсталих дітей є прагнення звертати більше уваги на деталі форми, ніж на цілісну конфігурацію.

Дослідженнями B. Stratford було встановлено, що діти з синдромом Дауна можуть добре розрізняти форми і кольори, якщо вони пред'являються послідовно, але втрачають здатність в орієнтації, якщо потрібно розрізнити обидва параметри, що, на думку автора, в більшій мірі пов'язане з порушенням уваги.

У роботі C. Kasagi та ін. вказується, що в нових ситуаціях діти з синдромом Дауна прагнуть довше дивитися на знайомі предмети, тоді як нормально розвинуті діти охочіше розглядають незнайомі їм об'єкти. Крім того, діти з синдромом Дауна триваліше розглядають як предмети, так і людей, ніж їх однолітки з нормальним розвитком. У грі з предметами діти фокусують увагу тільки на конкретній іграшці, рідко звертають увагу на інші. Подібна модель діяльності значно відрізняється від сприйняття і уваги дітей, що нормально розвиваються, які часто переміщують увагу не на фокусні об'єкти. При розгляданні предметів діти з синдромом Дауна уникають складних конфігурацій, така перевага зберігається у них і в більш пізньому дитячому віці [10].

У зарубіжній літературі описуються дані, що дозволяють припустити, що діти з синдромом Дауна краще оперують візуальним матеріалом, ніж аудіальним [12, 14].

Дослідження S. Molina, A. A. Perez концентрувалося на аналізі даних, отриманих в ході вивчення трьох груп учасників: дітей з синдромом Дауна 9-12 років; розумово відсталих дітей невідомої генетичної етіології з тим же фактичним і розумовим віком; дітей 5-7 років з розвитком в межах норми. Дослідження показало, що процеси пам'яті у дітей з синдромом Дауна відрізняються найбільш низькими показниками, ніж у інших дітей з розумовою відсталістю того ж фактичного і розумового віку. Було встановлено, що модальність завдання відіграє значну роль для дітей першої групи, вони краще справляються із зорово-моторними завданнями, ніж із завданнями вербального змісту.

Ще Л. Даун вказував на те, що характерною рисою «монголізму» є «невиразна мова». У зарубіжній науці мова і її розвиток розглядається як результат взаємодії індивіда з оточенням, тому багато дослідників пов'язують варіативність проявів мови у дітей з синдромом Дауна з тим діапазоном можливостей, який надає оточення. Про це свідчить великий розкид показників, в межах яких відбувається поява перших слів (від 6 до 84 місяців), фраз (від 17 до 132 міс.) [18].

Затримка розвитку виявляється ще в домовленнєвому періоді, що представляє собою перші акти спілкування, особливо спілкування матері і дитини, де при синдромі Дауна виникають характерні особливості. За повідомленнями фахівців, у немовлят пізніше з'являються вокалізація, контакт очима, посмішка [9, 10].

Р. Gunn та інші встановили, що немовлята з синдромом Дауна і в шести-, і в дев'ятимісячному віці 50% часу розглядають обличчя своїх матерів, тоді як шестимісячні немовлята з контрольної групи 74% часу неспання розглядали кімнату [10].

Існує думка, що певні елементи вокалізацій немовляти (звукові конфігурації) і жестикуляція можуть мати відношення до послідовності розвитку спілкування від домовленнєвого періоду до мовного. Так, С. Greenwald, L. Leonard порівнювали комунікативний розвиток дітей з синдромом Дауна (10-26 місяців) і інших дітей тієї ж сенсомоторної стадії розвитку (7-13 місяців).

Комунікативний розвиток оцінювалося в залежності від умінь відстежувати, тягнутися до предмета або людини, протягувати руку, показувати або привертати увагу голосом. Було встановлено, що діти з синдромом Дауна менше, ніж інші, користувалися голосом, звуками, а більше - жестами.

Жести або мова жестів легше засвоюються деякими дітьми з синдромом Дауна, вони охочіше користуються ними навіть коли оволодівають мовленням і читанням.

Зарубіжні автори відзначають, що діти з синдромом Дауна йдуть у своєму розвитку від однослівних фраз до речень, що підкоряється тим же правилам граматики, що і мова дорослих. Дослідження R. Andrews, J. Andrews встановили,

що в 5-7-річному віці у мові дітей даної категорії переважають однослівні фрази, але в 11-13 років граматичні речення явно перевищують одно-, двослівні фрази.

У ряді робіт відзначається, що діти з синдромом Дауна розуміють мову краще, ніж говорять самі, тобто розбіжність між пасивним і обмеженим активним словником у дітей різко виражена, що звужує їх комунікативні вміння і контакти [16].

М. Беркетова вказує, що діти з синдромом Дауна в предметній діяльності не враховують просторові ознаки і сенсорні характеристики предметів, діють методом «сили», не уміють користуватися «пошуковою», результативною пробою, що пояснюється відсутністю у них орієнтовно-дослідницької діяльності. Предметні дії часто хаотичні і підміняються різного роду маніпуляціями. Розвиток сприйняття у дітей цієї нозологічної групи відбувається нерівномірно, засвоєні еталони часто виявляються нестійкими, розпливчатими, ускладнено перенесення засвоєного способу дії з однієї ситуації на іншу. Дуже складними є взаємовідносини між сприйняттям властивості, знанням його назви, можливістю діяти з урахуванням цієї властивості і можливістю робити на його основі прості узагальнення. Істотно страждає формування цілісного образу.

Якісні особливості розумової відсталості, властиві синдрому Дауна, найвиразніше проявляються в недорозвиненні вищих психічних функцій. Так, Г. Сухарева (1965) відмічає, що мислення дітей цієї групи відрізняється слабкою рухливістю, різко порушені функції другої сигнальної системи, особливо в порівняннях, аналізі, хоча діти здатні до самих елементарних узагальнень: можуть встановити відмінність між окремими предметами, при навчанні здатні об'єднати предмети у класифікаційні групи (одяг, тварини та ін.). Проте відмінності між окремими предметами і явищами встановлюються тільки в межах конкретного, у випадках відхилення від заданої ситуації вони інтелектуально беспорядні. Порушення абстрактного мислення знаходять вираження в ускладненні рахунку і рішенні арифметичних задач.

За даними теоретичного та емпіричного дослідження можна стверджувати, що діти з синдромом Дауна проходять ті ж етапи розвитку, що і звичайні діти. Т. Медведева виділила загальні принципи навчання розроблені на

основі сучасних уявлень про специфічні особливості розвитку дітей дошкільного віку з синдромом Дауна [5]:

1. Повільне формування понять і навичок:

- знижений темп сприйняття і уповільнене формування відповіді;
- необхідність великої кількості повторень для засвоєння матеріалу;
- низький рівень узагальнення матеріалу;
- втрата тих навичок, які не використовуються.

2. Низька здатність оперувати декількома поняттями одночасно, з чим пов'язані:

- труднощі, що виникають у дитини, коли необхідно об'єднати нову інформацію із вже вивченим матеріалом;
- складнощі з перенесенням засвоєних навичок з однієї ситуації в іншу. Заміна гнучкої поведінки, що враховує обставини, однотипними, завченими багаторазово повторюваними діями;
- труднощі при виконанні завдань, що вимагають оперування декількома ознаками предмета, або виконання ланцюга дій;
- порушення доцільності і планування дій.

3. Нерівномірність розвитку дитини в різних сферах (рухової, мовної, соціальної, емоційної) і тісний зв'язок когнітивного розвитку з розвитком інших сфер.

4. Особливістю предметно-практичного мислення, характерного для цього віку, є необхідність використання декількох аналізаторів одночасно для створення цілісного образу (зір, слух, тактильна чутливість, пропріоцепція). Найкращі результати дає зорово-тілесний аналіз, тобто кращим поясненням для дитини виявляється дія, яку він виконує наслідуючи дорослого або разом з ним.

5. Порушення сенсорного сприйняття, що пов'язано з зниженою чутливістю і порушеннями зору і слуху.

6. Діти з синдромом Дауна мають різний початковий рівень, і темпи їх розвитку також можуть істотно розрізнятися.

За спостереженнями дослідників діти не здатні до психічної напруги, швидко виснажуються, не доводять завдання до кінця, у результаті вони або

розгальмовуються, або стають ще в'ялішими (В. Орлова, 1975; Г. Цикото, 1976 та ін.). Ці відомості розходяться з даними, отриманими Н. Лур'є, С. Забрамної (1971), які вказують на те, що на відміну від інших груп розумово відсталих, діти з синдромом Дауна мають досить стійку увагу і задовільну працездатність.

П. Жиянова перелічила ряд факторів ризику, що лежать в основі особливостей розвитку мовлення дітей з синдромом Дауна: у досить великого відсотка дітей з синдромом Дауна може спостерігатися та або інша міра зниження слуху, що стає перешкодою в сприйнятті мови оточення; можливі проблеми із зором можуть перешкодити ясно побачити артикуляцію оточення, отже і наслідувати її [5]. При високій мірі втрати зору порушується співвідношення слова і конкретного об'єкту або дії, тобто розуміння мови. Понижений тонус, порушення тілесної чутливості заважають дитині контролювати рухи органів артикуляції: анатомічні особливості будови ротового апарату можуть створювати труднощі у формуванні правильної звуковимови. Порушення співвідношення ротової і носової порожнин, що виступають в ролі резонаторів, впливають на мелодійні компоненти мови.

Порушення функції щитовидної залози можуть впливати на тембр, темп і висоту голосу: через промахи в організації годування, зокрема необгрунтовано пізнього введення твердої їжі, може бути не забезпечена достатня підготовка органів артикуляції до здійснення дрібних і точних рухів; у ряді випадків спостерігаються порушення загального і мовного дихання. Крім того, досить часто зустрічається те, що характеризується шумним вдихом, яке зазвичай не потребує лікування і проходить саме, але може заважати вокалізаціям дитини. Часті респіраторні захворювання, збільшені аденоїди і мигдалини впливають на об'єм і силу видиху, на частоту вібрації зв'язок. Особливості пізнавальної діяльності, викликані як порушенням рухової активності, так і своєрідністю отримання і обробки інформації, що поступає від різних аналізаторів, можуть також стати негативним чинником в розвитку мовлення.

Зарубіжні наукові джерела представляють результати досить глибокого вивчення психічного розвитку дітей з синдромом Дауна на основі програм раннього втручання. Так, одна з програм втручання у розвиток була розроблена в 1975 р. в університеті Маккуорі (Австралія). Впровадження програми

дозволило представити досягнення 8 дітей - з синдромом Дауна. Хронологічний вік дітей знаходився в межах 7-9 років (при середньому значенні 8 років); розкид значень IQ за шкалою Станфорд - Біне склав від 48 до 67 балів. Виявилось, що всі діти читали на рівні, близькому до норми їх хронологічного віку.

Таким чином, результати програм розвитку в дошкільному віці свідчать про те, що багато дітей з синдромом Дауна можуть оволодівати початковими навичками читання, але межа їх досягнень залишається неясною. Ряд зарубіжних авторів Fishier, Share, Share, Webb вказують на те, що їх розвиток найбільш сповільнений від року до трьох років, але надалі (під впливом навчання) йде хоча і повільний, але прогресивний розвиток, тому що поліпшується мова, моторика, персонально - соціальні адаптивні навички.

Дослідження довгострокових навчальних рівнів досягнень в результаті впровадження програми раннього втручання в розвиток дітей з синдромом Дауна було проведено в університеті Міннесота [14]. Проект EDGE включав 35 дітей (17 - у Twin-Cities, з якими були зроблені структуровані ігрові заняття з метою розвитку мовлення, і 18 - в районі Чикаго). Коли діти в обох групах досягли 5 років, виявилось, що група EDGE Twin-Cities просунулася в розвитку мови незначно в порівнянні з Чиказької групою, хоча діти в Twin-Cities мали вищий стартовий IQ і показники моторного розвитку.

Надалі автори провели вивчення здібностей дітей, коли їх вік досяг 11 13,5. Виявилось, що 15 з 17 дітей за проектом EDGE в групі Twin-Cities (двоє померли від хвороби серця) дуже добре читали, але не досягали успіху в математиці незважаючи на те, що двоє дітей мали IQ в межах успішної навченості.

Зарубіжні програми втручання в розвиток здебільшого засновані на двох теоретичних положеннях: біхевіористському та когнітивному. Відповідно до 34 першої точки зору, навчати - це організувати в навколишньому середовищі події так, щоб бажана поведінка з'являлась і підкріплювалась негайно. Це означає, що контроль за навчанням лежить на педагогові. При когнітивному підході підкреслюється, що нав'язування ригідної структури, що обмежує активний вибір з боку дитини, не може сприяти розвитку, акцент робиться на такому виді діяльності, як гра, а також здатність дитини гнучко використовувати

навички в різних ситуаціях. При розмаїтті концепцій і підходів отримані дані про позитивний вплив програм раннього втручання в розвиток. Розроблена система занять з дітьми значно просуває їх за всіма показниками в порівнянні з тими дітьми, які не отримували ніякої стимулюючої допомоги. Крім того, навчання батьків за програмами дає їм можливість надавати дітям практичну ДОПОМОГУ.

Водночас, такі автори як J. Carr, S. Buckley та інші відзначають, що актуальною залишається проблема розробки досконаліших в методологічному відношенні програм розвитку, особливо в частині відбору досліджуваних, оцінки розроблених корекційних програм, які могли допомогти розібратися в наслідках порушення розвитку. Висловлюється необхідність у пролонгованих дослідженнях, які могли б простежити вплив ранньої стимуляції на доросле життя дітей з синдромом Дауна, що дозволяють підтвердити ефект раннього втручання.

Дітям з синдромом Дауна властиві часті зміни емоційного настрою - від сліз і невмотивованих відмови до радісного, доброзичливого настрою і навпаки [17]. Можлива, але досить рідка імпульсивна поведінка зі спалахами агресії. У цих спалахах виняткову роль грають поведінка та висловлювання оточуючих. Зокрема, схвалення та довірлива бесіда викликають яскраві позитивні емоції. Позитивну роль грають тактильні заохочування - доторкання до голови, плечей, рук. Тактильні відчуття дають дітям з синдромом Дауна більше інформації, ніж дітям з іншими особливостями розвитку.

Таким чином, істотний вклад в загальний хід формування людської особистості вносить розвиток в ранньому віці не лише інтелектуальної, але і соціально-емоційної сфери дитини.

Очевидно, що для організації своєчасної корекційної допомоги розумово відсталій дитині необхідно виявити саме сенситивні періоди парціальних змін, їх тривалість до моменту виникнення стійких, якісних утворень в психіці. Реєстрація останніх є основою для побудови нових змістовних форм співпраці з дитиною і його найближчим оточенням.

Отже, початкові біологічні обмеження і схожість синдромальних ознак не є основою для того, щоб розглядати дітей з синдромом Дауна моногенною

іманентною групою в загальній характеристиці розумової відсталості. Незважаючи на виражену асинхронію психічних функцій щодо показників хронологічного віку, психічна діяльність дітей з синдромом Дауна має поступальний динамічний характер, що якісно міняє зміст стосунків з предметним світом і навколишніми людьми.

1.3. Формування здатності до саморегуляції у дитини з синдромом Дауна

Вагомі внески у дослідження питань сенсорної інтеграції та впливу її на психічний розвиток дітей належать таким видатним вченим як Дж. Айрес, М. Бернштейн, Л. Виготський, Г. Доман, І. Дубровіна, О. Леонтьєв, А. Лурія, Ж. Піаже, А. Реан, А. Семенович та ін.

Дія - це «посередник» між дитиною і навколишнім світом, за допомогою якого вона активно маніпулює і експериментує з реальними предметами (речами, їх формою, властивостями і т. п.). Розвиток схем дій, тобто пізнавальний розвиток, відбувається «в міру наростання і ускладнення досвіду дитини з практичних дій з предметами» за рахунок «інтеріоризації предметних дій, тобто їх поступового перетворення в розумові операції (дії, що виконуються у внутрішньому плані)» (М. Холодна, 1997). Виконуючи дії, суб'єкт тим самим знаходить способи або схеми цих дій, які дозволяють йому відновити рівновагу, що була порушена. За Піаже, схема дії - це сенсомоторний еквівалент поняття, пізнавального вміння [18, с.16].

А. Семенович у своїх дослідженнях визначає, що «...формування мозкової організації психічних процесів в онтогенезі відбувається від стовбурових і підкіркових утворень до кори головного мозку (знизу вгору), від правого півкулі мозку до лівого (справа наліво), від задніх відділів мозку до переднім (ззаду наперед). Апофеозом церебрального функціонального онтогенезу є спадні контролюючі і регулюючі впливу від передніх (лобових) відділів лівої півкулі до субкортикальних...» [16, с. 2].

Але, на жаль, всі ці процеси стануть просто неможливими або спотвореними, якщо не буде нейробіологічної передготовності мозкових систем

і підсистем, які їх забезпечують. Іншими словами, розвиток тих чи інших аспектів психіки дитини однозначно залежить від того, чи достатньо зрілий і повноцінний відповідний мозковий субстрат.

Для кожного етапу психічного розвитку дитини в першу чергу необхідна потенційна готовність комплексу певних мозкових утворень до його забезпечення, зазначає А. Семенович. Але, з іншого боку, повинна бути затребуваність ззовні (від зовнішнього світу, від соціуму) до постійного нарощування зрілості і сили того чи іншого психологічного фактора.

Окрім розвитку сенсомоторних навичок, перед дитиною стоїть завдання навчитись інтегрувати сигнали від усіх сенсорних систем. Сенсорна інтеграція - це взаємодія всіх органів чуття. Вона починається дуже рано, вже в утробі матері. Взаємодія всіх органів чуття пояснюється як впорядкування відчуттів і подразників так, щоб людина могла адекватно реагувати на певні стимули і діяти відповідно до ситуації.

Сприйняття сигналів із зовнішнього світу і внутрішнього середовища організму формується на основі спільної діяльності ряду сенсорних систем: зорової, слухової, тактильної, пропріоцептивної, вестибулярної, смакової і нюхової. Багатоканальний характер сприйняття дозволяє людині використовувати кілька органів чуття одночасно: відчуття різних модальностей в результаті складної аналітико-синтетичної діяльності мозку об'єднуються в цілісний образ предмета, явища, ситуації та інтерпретуються відповідно до попереднього сенсорного досвіду. Наприклад, за умови нормального розвитку, дитина здатна бачити будь-який предмет, одночасно з цим обмацувати його, чути назву і розуміти, про що йде мова. Сприйняття інформації, одночасно поступає по декільком чуттєвим каналам, і об'єднання цієї інформації в єдине ціле називається сенсорною інтеграцією.

Багато проблем навчання і поведінки дітей з синдромом Дауна є результатом порушення процесу сприйняття сенсорної інформації. Для них характерна нездатність інтегрувати сенсорну інформацію, що надходить від різних органів чуття, для того щоб отримати точну картину реального оточення. З цього витікає, що одним з провідних чинників порушення особистісної

саморегуляції дошкільників з синдромом Дауна є порушення сенсомоторного розвитку, зокрема сенсорної інтеграції.

Люди з дисфункцією сенсорної інтеграції мають моноканальний характер сприйняття: вони виокремлюють з широкого спектру сенсорних сигналів окремі афективно значущі для них подразники кольору, форми, звуки, запахи та ін., тому навколишній світ виступає для них як хаотичний і роздроблений.

Дисфункція сенсорної інтеграції викликана двома основними причинами Л. Хоекман:

1) дитина отримує занадто багато чуттєвої інформації, її мозок **перевантажений**;

2) дитина не отримує достатньої кількості чуттєвої інформації, вона її потребує і починає шукати.

У першому випадку властива підвищена чутливість до сенсорних стимулів, що виявляється як непереносимість яскравих кольорів, побутових шумів, неприйняття зорового, тактильного контактів, боязнь запахів, висоти, обережність у рухах і т.д. З метою уникнення дискомфортних вражень дитина намагається захистити себе від спрямованих впливів, вибудовуючи систему пасивних (відчуженість) або активних (опір) захистів від зовнішнього втручання і формуючи негативну вибірковість до сенсорних стимулів: у центрі її уваги виявляється те, що вона не любить, не приймає, боїться. Наприклад, дитина уникає зорового контакту, боїться великого скупчення людей, не переносить деякі звуки і дотики, відмовляється від носіння певного одягу, скута і обережна у рухах та ін. У другому випадку, при дефіциті активних позитивних контактів з навколишньою дійсністю, має місце зниження чутливості до сенсорних подразників. У дитини спостерігається особлива захопленість окремими стимулюючими враженнями, пов'язаними з розгляданням, зіткненням, зміною положення тіла в просторі, відчуттям своїх м'язів, зв'язок і суглобів. Це можуть бути однакові маніпуляції з предметами, махання рук, завмирання в певних дивних позах, вибіркове напруження окремих м'язів і суглобів, біг по колу, стрибки, штовхання, кружляння, розгойдування та інші дії з метою відтворення одного і того ж приємного враження. Таким чином, дисфункція сенсорної

інтеграції проявляється через обмеження поведінкового спектру: гіперфункція - у вигляді сенсорних захистів, гіпофункція - у вигляді сенсорної аутостимуляції.

Інша частина дітей (16%) характеризувалась вираженою загальмованістю дій, акінезією; міміка бідна, рухи уповільнені, некоординовані по відношенню до об'єкта. Інтерес до іграшок відсутній, відзначаються пасивні рухи голови і рук у бік іграшок. У деяких дітей позитивна емоційна реакція у вигляді посмішки з'являлася на лагідний голос експериментатора, погладжування їх руки).

А. Кошелева виділяє такі особливості типів поведінки дітей залежно від особливостей емоційної сфери у дітей дошкільного віку з синдромом Дауна [18]:

1. **Еритичні діти.** Гіпермоторні, цікаві, у все втручаються. З задоволенням йдуть на контакт, люблять бути в центрі уваги, доброзичливі, але багато бояться, перш за все нового. У міжособистісних стосунках ласкаві, з задоволенням спілкуються, використовують жести. Люблять, коли їх хвалять, але ревниві і вимагають до себе уваги. Увага ослаблена, легко переключаються з предмета на предмет.

При спробах включитися до трудової діяльності виявляються мало працездатними через нестійкість уваги.

2. **Торпідні діти.** Повільні, малорухливі, замкнуті, інертні. При спілкуванні відповідають стисло і незацікавлено. У роботу включаються повільно, але працюють наполегливо. Увага зосереджена на одному виді діяльності і переключається повільно.

Т. Медведева вказує на вплив «сенсорного дефіциту» на поведінку. Вона пише: «...якщо у дитини виражений сенсорний дефіцит, вона буде будь-яким чином отримувати різноманітні відчуття для того, щоб його компенсувати: наполегливо стукати іграшками, розгойдуватися. Дидактичне заняття, сидіння за столом, розглядання карток та картинок таку дитину не цікавлять і вона буде ухилятися від цього, відмовляючись від запропонованої діяльності, розкидаючи предмети, картки, іграшки та іншими відомим їй способами.» [9].

Цікаву статистику запропонували дитячий психолог Е. Хобарт і її колеги за результатами біля 20 років спостережень за дітьми з особливими потребами в умовах їх включення в загальноосвітній процес у Римі. Так, кількість дітей з

синдромом Дауна, у яких відзначалися проблеми поведінки в молодшій і середній школі, змінювалося таким чином: до 1985 року 20 таких дітей демонстрували небажану поведінку, в 1985 році їх було 12, а в 1993 -му - тільки 8. Зменшення числа «проблемних» дітей автор пояснює накопиченням досвіду у педагогів в умовах включення [19].

С. Куман і К. Рафікова визначили наступні особливості та причини поведінки: «діти вчаться, наслідуючи дії навколишніх людей. Чим менший вік дитини, тим більшого значення набуває спільна з дорослим гра. Освоєння способів вираження різних емоцій, у тому числі і негативних, таких як страх або злість, теж необхідно для розвитку дитини. Малюк вчиться емоціям спочатку на сенсорному рівні, без свідомого управління ними. Він ніби сам перетворюється на емоцію і не може нею керувати. Це часто супроводжується сильною театралізацією, дитину зачаровують фізичні відчуття від новонабутих емоцій. Те, що ми називаємо жакливою поведінкою дошкільників, насправді є нічим іншим як наслідуванням, тобто відтворенням з перебільшенням рухів і способів вираження емоцій дорослих. Часто батьки, боячись вибухових реакцій, взагалі припиняють прояв дітьми сильних емоцій, навіть коли ті тільки їх освоюють. Але нам необхідно пам'ятати, що тільки навчившись виражати свої емоції, дитина поступово починає оцінювати свої почуття, управляти ними, розуміти почуття інших людей» [4].

1.4. Корекційний розвиток дошкільників з синдромом Дауна

Л. Виготський зазначав про вплив стереотипів, сприйняття суспільством та близькими дитини з порушеннями розвитку (дефектами) на відношення її до самої себе, формування моделей міжособистісних відношень, моделі поведінки. «...Усі зв'язки з людьми, усі моменти, що визначають місце людини в соціальному середовищі, її роль і долю як учасника життя, усі функції громадського буття перебудовуються; фізичний дефект викликає ніби соціальний вивих. Дефект сам по собі ще не є трагедією. Він є лише приводом для виникнення трагедії. Сам по собі органічний дефект (сліпота, глухота і т. п.) є фактом біологічним. Але вихователеві доводиться мати справу не стільки з цими фактами як такими, скільки з їх соціальними наслідками. Коли об'єктом

виховання є сліпа дитина, доводиться мати справу не стільки із сліпотою, скільки з тими конфліктами, які виникають у такої дитини при входженні в життя. Тому виховання дефективної дитини є соціальним вихованням. Так само точно і процеси компенсації, що виникають у такої дитини під впливом дефекту, спрямовуються в основному не по лінії органічного заповнення недоліку (що неможливе), а по лінії психологічного подолання, заміщення, вирівнювання дефекту, по лінії завоювання соціальної повноцінності або наближення до неї. Дефект є не лише мінус, недолік, слабкість, але і плюс, джерело сили і здібностей, стимул до компенсації. Одночасно з дефектом дані і психологічні тенденції протилежного напрямку, дані сили для подолання цього дефекту. Наука вказує шлях для виховання дефективної дитини: потрібно побудувати увесь виховний процес по лінії природних тенденцій до компенсації.» [30, с. 39].

Наукові дослідження S. Buckley, B. Gillian, B. Sacks та ін. показують, що спектр та темпераментні особливості особистості дітей з синдромом Дауна знаходяться в межах норми. Вченими отримано мало доказів на підтвердження стереотипу про незмінний внутрішній спокій і щастя всіх дітей такої категорії. Водночас автори вказують на ряд факторів, які детермінують поведінку дітей і підлітків з синдромом Дауна. Йдеться, зокрема, про розлади аутистичного спектру (ASD), синдром дефіциту уваги і гіперактивність (СДУГ), нав'язливі компульсивні розлади, тривоги або депресії. Такі випадки вимагають діагностики та відповідного лікування.

Ще одним з факторів розладів поведінки у дітей з синдромом Дауна, на який вказують автори, є комунікативний та мовленнєвий розвиток. Відповідно до того як мовлення і комунікативні навички розвиваються, діти відчують менше розчарувань і можуть пояснити, що вони відчують, або попросити те, що вони хочуть. Крім того, в типовому розвитку важливою складовою саморегулювання поведінки є мовлення. Діти та підлітки з синдромом Дауна, як і звичайні діти, використовують внутрішнє або зовнішнє мовлення для контролю за власною поведінкою.

Додатковою умовою формування соціальної компетенції та поведінки дітей є сім'я, де, як правило, вони набувають особистісного досвіду та досвіду міжособистісного спілкування. Діти з синдромом Дауна - не виняток. Вони, як і

діти без порушень розвитку, відчувають необхідність у задоволенні базових потреб у теплі, харчуванні та догляді, а також любові близьких. Тому цілком

прогнозованою є пряма залежність виникнення соціальних і поведінкових труднощів у дітей даної категорії, які виховуються у сім'ях з несприятливим емоційним кліматом [17].

Автори виділяють 2 головних категорії цілей: «отримати» і «уникнути». Є також і інша класифікація: поведінка розглядається як соціально вмотивована і несоціально вмотивована. У першому випадку небажана поведінка спостерігається тоді, коли дитина прагне досягти чогось за допомогою іншої людини. Часто такого роду поведінка буває характерною для дітей з порушеннями у сфері комунікації. Несоціально вмотивована поведінка, за визначенням К. Філі та Е. Джоунз, - «це поведінка, за допомогою якої дитина прагне отримати якийсь стимул (наприклад, сенсорний) або уникнути його. У таких випадках наслідок не включає участі іншої людини». Згідно Дж. Дж. Уишарт, небажана поведінка дітей з синдромом Дауна, будучи частиною фенотипу їх поведінки, як правило, спрямована на певну мету: уникнути виконання вимог і привернути увагу [17]. У своїх звітах Дж. Дж. Уишарт вказує на те, що прагнення уникнути виконання завдання спостерігається найвиразніше.

Інтерв'ю передбачає дослідження обставин, що безпосередньо передують прояву цієї поведінки (іноді їх називають пусковими механізмами), і наступних подій. Проте спостереження ряду вчених показали, що на вірогідність появи небажаної поведінки можуть впливати обставини, що мали місце раніше, а не прямо перед інцидентом. Більше того, ці обставини (чи змінні) можуть бути не пов'язаними з пусковими механізмами і з тим, що відбувається згодом. Такі змінні (наприклад, погане самопочуття, проблеми зі сном) називають заданими умовами або (у іншій редакції) мотивуючим досвідом. Схильність людей з синдромом Дауна до поведінки, що відхиляється, має пряме відношення до декількох заданих умов. Так, Р. Сторз і Дж. Сторз виявили, що проблеми зі сном, включаючи неспокійний сон, пробудження більше одного разу за ніч і ранній (до 5 годин ранку) підйом, спостерігаються у дітей з синдромом Дауна частіше, ніж у дітей, що типово розвиваються, і є причиною проблем з поведінкою, що виникають вдень, а саме дратівливості, гіперактивності і стереотипних дій [18].

Друга складова процесу виявлення функцій небажаної поведінки - це пряме спостереження та запис подій до і після інциденту.

Часто функція поведінки може бути виявлена під час інтерв'ю та спостереження. Проте якщо вона залишається не цілком ясною або потрібне підтвердження гіпотези, що її стосується, проводиться додатковий аналіз. Він припускає продуману маніпуляцію управляючими змінними - на вході і на виході, тобто вимірювання небажаної поведінки при створенні серії різних умов. До змінних на виході (наслідків) можуть відноситися увага, що проявляється у відповідь на небажану поведінку, відмову від пред'явленої вимоги, надання дитині бажаної іграшки. Дитину можуть просто залишити в спокої, дати не пов'язане з інцидентом підкріплення у вигляді іграшки або пригощання, уваги або можливості вільно пограти. Можна маніпулювати і умовами на вході.

Один з ефективних підходів до врегулювання поведінки, що відхиляється, як вказує Е. Дж. Кар, полягає в застосуванні прийомів, згрупованих в чотири блоки (таблиця 1.2):

- 1) прийоми, адресовані заданим умовам;
- 2) прийоми, адресовані пусковим механізмам;
- 3) прийоми навчання альтернативним навичкам (комунікації, академічним, соціальним);
- 4) прийоми організації правильного підкріплення [13].

Таблиця 1.2

Чотирьохкомпонентний підхід до корекції поведінки

План досягнення бажаної поведінки			
Прийоми, адресовані заданим умовам	Прийоми, адресовані пусковим механізмам	Навчання альтернативним навичкам	Прийоми організації правильного підкріплення
Ведення записів у контрольній таблиці пускових механізмів	Надання можливості вибору	Навчання функціональної комунікації	Диференційоване підкріплення альтернативної поведінки

Надання уваги у період, що передусе потенційно небезпечній події	Прохання заздалегідь виконати декілька завдань, за які найімовірніше дитина охоче візьметься	Навчання умінню терпляче чекати позитивного підкріплення	Диференційоване підкріплення факту відсутності небажаної поведінки
Зниження інтенсивності дії пускового механізму	Співпраця		Жетонна система
Посилення позитивного підкріплення до виникнення вибухонебезпечної ситуації	Використання улюбленого предмета як відволікаючого засобу		Заходи, здатні «погасити» небажану поведінку

Як було зазначено вище, вчені висунули гіпотезу, що при синдромі Дауна специфічними заданими умовами є більш сильне, ніж у інших дітей, прагнення уникнути труднощів та повернути увагу. За інших заданих умов, наприклад порушеннях сну або захворюваннях, супутніх синдрому Дауна, автори пропонують розробити механізм, за допомогою якого людина, яка доглядає дитину, повідомлятиме про ці неприємності персоналу учбового закладу. Так, хвороба може підвищити вірогідність того, що дитина вдасться до аутостимуляції, наприклад з'являться нав'язливі рухи рук. У цьому випадку дитині можна надати можливість чіпати іграшку із тканини, яка знаходитиметься в передній кишенці джемпера. Утворюється свого роду альтернативна реакція. Дитина, що зазнає труднощів зі сном, може намагатися уникнути виконання вимог. За таких обставин педагогові рекомендують подумати про те, щоб забезпечити йому можливість відпочити впродовж учбового дня або понизити академічне навантаження. Вплив заданих умов К. Філі та Е. Джоунз пропонують пом'якшити шляхом частішого або сильнішого позитивного підкріплення, наданого до того, як дитина опиниться в ситуації, здатній спровокувати погану поведінку.

3
5

У багатьох випадках заходів по пом'якшенню дії заданих умов виявляється недостатньо і буває необхідно звернутися до обставин, що безпосередньо передують прояву поведінки, що відхиляється (наприклад, понизити дратівливу дію стимулу).

Впливаючи на задані умови і пускові механізми, тобто вживаючи проактивно заходи в прагненні понизити вірогідність прояву небажаної поведінки, автори роблять акцент на тому, що у цієї небажаної поведінки є певна мета і рекомендують навчати альтернативним навичкам, тобто таким, за допомогою яких дитина змогла б досягти бажаної мети, але іншим прийнятним способом.

Для того, щоб дитина могла засвоїти передану інформацію, вказує Р. Ковтун, необхідно розвивати розумові процеси, що включають порівняння, аналіз, синтез, узагальнення та класифікацію [67].

У рамках сенсорного виховання здійснюється перший етап адаптації дитини з синдромом Дауна в соціум.

Автор пропонує корекційну роботу в рамках комунікативних здібностей і сенсорного виховання вести за декількома напрямками - формування різних еталонних систем. А в рамках формування конкретної еталонної системи робота ведеться в декілька етапів.

Перший напрямок - формування уявлення про колір предметів. Завдання цього етапу - глобальне ототожнення дитиною предметів:

- ідентифікація предметів за ознаками кольору;
- співвідношення кольору предмета з еталоном кольору;
- вибір предмета певного кольору за словесною інструкцією дорослого;
- формування словесного позначення кольору предмета;
- навчання узагальненню й класифікації предметів за ознакою кольору;
- навчання передачі кольору предмета в продуктивній діяльності.

Закріплення постійної ознаки кольору за предметом;

- формування уявлення про відтінки кольору.

Другий напрямок - формування уявлення про форму предметів:

- ідентифікація предметів у цілому (повторення);

- ідентифікація предметів за формою;
- співвідношення форми предмета з еталоном форми;
- вибір геометричної фігури по словесній інструкції;
- формування вміння словесно позначати форму предмета;
- узагальнення одно- або різнобарвних геометричних фігур;
- класифікація за формою без контурних еталонів;
- знаходження в навколишньому світі предметів певної форми;
- виготовлення аплікацій з геометричних фігур.

Наступний напрямок - формування уявлень про величину (формувати в дитини із синдромом Дауна уявлень про величину можна тільки після освоєння дитиною уявлень про форму й колір, тому що величина - поняття відносне й це утрудняє формування уявлень про неї):

- формування уявлень про великі й маленькі предмети;
- формування уявлень про довжину предмета: «довгий-короткий»;
- формування уявлень про ширину: «широкий-вузький»;
- формування уявлень про висоту: «знизу-нагору»;
- побудова серійних рядів за ознакою.

Четвертий напрямок - формування просторових уявлень (просторові уявлення - це відносна величина та їхнє формування викликає певні труднощі в дітей, що страждають синдромом Дауна):

- формування орієнтації в просторовому оточенні на собі: «Я - початок відліку»;
- формування орієнтації в просторовому оточенні іншої людини;
- орієнтування по основних просторових напрямках (голова, тулуб, груди, голова - знаходяться вгорі, ніжки - внизу, животик - попереду, спинка - позаду);
- орієнтація на аркуші паперу;
- формування уявлень про час;
- формування поняття доби;
- формування уявлень про пори року;
- формування часових понять: «учора-сьогодні-завтра»;

- формування часових понять: «дні тижня».

П'ятий напрямок - формування тактильно-рухового сприйняття:

- орієнтація в тактильних відчуттях, пов'язаних з формою предмета, його величиною й масою;
- розвиток зорово-рухової координації;
- розвиток стереогнозису - це пізнання предмета й фактури матеріалу на дотик;
- розвиток точності рухів при побудові різних конструкцій і схем на площині.

Наступний етап у роботі з розвитку комунікативних здібностей і сенсорного виховання - корекція слухового сприйняття, що має першорядне значення для розвитку мовлення:

- слухове сприйняття немовних звуків;
- слухове сприйняття мовних звуків;
- розвиток ритмічного слуху.

Сьомий напрямок - корекція мислення (мислення забезпечує не тільки навчання дитини, але і його соціалізацію. Розвиток мислення відбувається в результаті (як наслідок) сенсорного виховання й перші його етапи забезпечуються сенсорним вихованням). Після цього етапу роботи треба формувати причинно-наслідкові відносини [67].

П. Уайт, спираючись на тринадцятирічний досвід роботи в партнерстві з батьками, пропонує інший підхід до проблеми небажаної поведінки [20]. Але цей підхід має рекомендаційний характер. Автор зазначає, що для ефективної корекції поведінки має сенс пропрацювати три головні теми:

- 1) позиція батьків по відношенню до дитини;
- 2) залучення групи підтримки;
- 3) причини негативної поведінки і підходи до роботи з ними.

У першій темі автор приділяє увагу стосункам батьків з дітьми, вказуючи на те, що робота батьків над коректуванням небажаної поведінки забирає багато часу та сил, іноді здається навіть марною, батьки емоційно виснажуються і внаслідок цього їх ставлення до своєї дитини стає негативним. П. Уайт пропонує декілька

способів, за допомогою яких батьки можуть повернутися до позитивної позиції: на першому місці утримувати у свідомості хороші унікальні якості своєї дитини, пам'ятати про те, що на корекцію поведінки потрібен час, працювати над зміною поведінки малими кроками.

Друга тема передбачає залучення до сім'ї групи підтримки. Автор вказує, що для ефективної корекції поведінки батькам необхідно співпрацювати з усіма спеціалістами, які взаємодіють з дитиною, слід обговорювати її стан разом, у складі однієї великої групи або команди підтримки. Обмін ідеями корисний усім її членам. Крім того, спільно прийняті рішення забезпечують послідовність. По-друге, об'єднання зусиль забезпечує необхідну і належну батькам дитини з особливими потребами підтримку (часто згідно із законом).

Працюючи над третьою темою, аналізуючи причини поведінки, П. Уайт пропонує наступні рекомендації батькам: бути уважними до оточуючого середовища дитини, її безпеки; разом із спеціалістами та членами сім'ї знайти час на пильне вивчення тієї аномалії в розвитку, яка є у дитини, і особливостей її впливу на поведінку; розробити план «відновлення контакту» або створення якихось нових «ліній зв'язку», які дозволять відновити стосунки між вами і дитиною або стосунки всередині сім'ї; використати біхевіористський підхід до корекції небажаної поведінки; звернути увагу на очікування батьків і тих, хто пов'язаний з дитиною. Автор зазначає: «...коли від дітей з синдромом Дауна чекають занадто багато, вони можуть відчувати розчарування і біль, якщо не зможуть виправдати їх. Так само, якщо очікування занижені, то дитина (є у неї синдром Дауна або ні) теж буде розчарована і не виявить зацікавленості тією діяльністю, яку ви їй пропонуєте. Іноді це призводить до так званої «засвоєної залежності». Коли дитина поводить себе не належним чином, а ви не розумієте чому, вам треба зустрітися з членами групи підтримки і проаналізувати, що ви вимагаєте від дитини і наскільки це розумно.

Отже, узагальнюючи результати теоретичного аналізу, синдром Дауна є диференційованою формою психічного недорозвинення, що відрізняється істотною нерівномірністю в проявах фізичних, психічних, інтелектуальних і емоційних якостей.

Психічний розвиток дітей з синдромом Дауна має свої специфічні особливості і його не можна порівнювати з розвитком розумово відсталих дітей.

У основі недорозвинення моторики лежить недорозвинення специфічних структур ЦНС, що забезпечують координацію, планування і контроль моторики. Уповільненого дозрівання нервових структур, порушення гармонійності в їх взаємодії, загального зниження тону кори великих півкуль мозку дає можливість припустити зниження регулюючого впливу з боку моторних зон кори, що затримує розвиток статокінетичних рефлексів і змінює міру їх прояву, що, в свою чергу, впливає на формування поведінкових реакцій. Простежується взаємообумовленість між затримкою моторного і психічного розвитку дітей з синдромом Дауна. Так, діти, у яких раніше розвиваються рухові функції, краще розвиваються і психічно.

Таким чином, для дітей з синдромом Дауна характерні сповільненість і фрагментарність сприйняття, невміння повноцінно використати аналізатори, велике відставання в термінах сенсорного розвитку. У них пізно і часто неповноцінно відбувається з'єднання сприйняття зі словом, а це, у свою чергу, затримує формування уявлень про навколишній предметний світ, ускладнює на когнітивному рівні процес аналізу сприйнятого дитиною матеріалу, ситуацій взаємовідносин.

Висновки до першого розділу

Поведінкові особливості дітей з синдромом Дауна обумовлені специфічними порушеннями у моторному, сенсорному, а також емоційно-вольовому розвитку. Слабка здатність до саморегуляції, порушення сенсомоторного сприйняття та контролю, ті емоційні, соціальні зв'язки та відносини, що формують, ще у ранньому віці у процесі взаємодії з членами сім'ї, самосприйняття дитини - все це має вирішальний вплив на формування здатності до саморегуляції та обумовлює їх специфіку.

Аналіз існуючих методів корекційного впливу на особливості прояву поведінки дітей з синдромом Дауна дозволяє заявити про те, що жоден з вищевказаних методів не враховує усіх специфічних особливостей психічного та

4
0

особистісного розвитку цієї категорії дітей. Як було вказано вище, усі ці фактори впливають на формування поведінкових, емоційних реакцій, взаємовідносин з оточуючими, сприйняття самого себе та себе у світі. Але, на нашу думку, цінним у чотирьохкомпонентному підході є те, що ситуація прояву небажаної поведінки розглядається під різними кутами - аналізуються цілі та функція поведінки, фактори, що провокують небажані прояви, та реакція оточуючих. Та на кожному з етапів можна досить гнучко застосовувати корекційний вплив. Недоліком даного підходу ми вважаємо зорієнтованість корекційного впливу на реакції і недостатню спрямованість на особистість дитини.

З урахуванням останнього очевидно, що вивчення розвитку психічних функцій у дітей усередині різних вікових меж може дати додаткові відомості щодо ряду питань: які тенденції в розвитку психічних процесів від дошкільного до шкільного віку, чим характеризуються комунікативні вміння, яка динаміка розвитку саморегуляції дітей з синдромом Дауна у дошкільному віці та багато інших. Постановка цих питань, їх вивчення, на нашу думку, повинні наблизити дослідників до розуміння того, що соціальна адаптація, можливість навчання у школі та життєва компетенція дитини з синдромом Дауна залежить не лише від рівня інтелектуального розвитку, а й від стану функціонування його саморегуляції як здатності пристосовуватись до змін і вимог навколишньої дійсності, де основна роль відводиться дорослому (батькам, педагогам), зокрема їхній активній позиції.

РОЗДІЛ 2

МЕТОДИ ТА ОРГАНІЗАЦІЯ ДОСЛІДЖЕННЯ

Розвиток особистості дітей з синдромом Дауна, зокрема здатності до саморегуляції, обумовлює процес їхньої соціальної адаптації, соціалізації та є підґрунтям до якісного входження цих дітей у самостійне життя. Водночас, складна структура порушень психічного розвитку дітей з синдромом Дауна та наявність суттєвих відмінностей в їх розвитку від дітей з порушеннями розумового розвитку іншого генезу, детермінує появу невирішених проблем розвитку особистості дітей саме з синдромом Дауна.

Звідси, метою констатуючої частини дослідження є експериментальне дослідження основних чинників, що виступають передумовами формування здатності до саморегуляції дошкільників з синдромом Дауна, а також визначення умов її розвитку.

Таким чином, основними завданнями констатуючого експерименту є:

- розробити модель здатності до саморегуляції дітей дошкільного віку з синдромом Дауна;
- виявити чинники, що детермінують формування саморегуляції цих дітей, описати показники;
- визначити умови, що впливають на саморегуляцію дітей дошкільного віку з синдромом Дауна.

2.1. Методи реалізації завдань діагностики.

Вибір методів визначається завданнями дослідження та спирається на методи діагностики дітей з розумовою відсталістю, описані вітчизняними та зарубіжними науковцями (А. Альохіна, Л. Виготський, Г. Дульнев, Т. Єгорова, Л. Занкова, С. Забрамна, А. Лурія, Т. Розанова, С. Рубінштейн та ін. автори). Методологічним підґрунтям нашого дослідження виступив міждисциплінарний підхід. Зокрема, окремі положення комплексного підходу до діагностики дозволить врахувати всі можливі умови та чинники формування поведінкової саморегуляції дітей з синдромом

4
2

Дауна; положення особистісно-орієнтованого підходу дозволить врахувати індивідуальні особливості дитини, механізми, властивості, суб'єктивний досвід та дослідити не тільки внутрішні, а й зовнішні умови. Особистісний принцип виражається в аналізі конкретної життєвої ситуації дитини та її онтогенезу.

Теоретичний аналіз наукових джерел та результати пілотажного дослідження дозволили нам виділити основні, доцільні та доступні для дошкільників з синдромом Дауна методи психодіагностичного дослідження саморегуляції.

У більшості наукових джерел з психодіагностики вказується на те, що обстеження дитини доцільно починати з вивчення анамнезу. Важливо виявити наявність супутніх діагнозів, характер і наслідки перенесених дитиною захворювань, фізичних травм. Слід з'ясувати, коли і які навички самообслуговування сформувалися, в чому були труднощі (незручність моторики, нерозуміння інструкції і т. д.); чи виявляє дитина інтерес до іграшок (маніпуляція); які навички спілкування з дітьми (грає один або в групі, лідер і т. д.), з дорослими; чи реагує на схвалення та зауваження.

Діалогічні методики ґрунтуються на врахуванні того, що дослідник вступає в контакт з дитиною і досягає найкращих діагностичних результатів за умови врахування специфічних особливостей цього контакту, релевантних діагностичному завданню. Діалогічні техніки можуть бути не лише вербальними (інтерв'ю, бесіда та ін.), а й невербальними (наприклад, гра з дитиною, спостереження та ін. можуть виступати як невербальна діагностична процедура).

Намічаючи схему дослідження дитини, Л. Виготський попереджав про те, що збирати треба тільки факти і ретельно їх тлумачити [30]. Тлумачення їх має бути динамічним і типологічним. Аналізуючи історію розвитку дитини, необхідно розкрити причинно-наслідкові зв'язки. Кваліфікуючи явища і факти, які спостерігаються в даний момент, важливо намітити шлях і характер подальшого розвитку дитини.

Метод спостереження визначається науковцями як провідний при вивченні дітей з розумовою відсталістю. Спостереження починається з моменту появи дитини у кабінеті і продовжується протягом всього часу обстеження.

4
3

Спостереження завжди повинно проводитися цілеспрямовано, його матеріали необхідно фіксувати.

С. Забрамна вказує, що особливе значення має спостереження за ігровою діяльністю дитини, оскільки в ряді випадків воно є основним методом дослідження [54]. Вільна гра дозволяє встановити контакт з дитиною, особливо коли вона боїться обстеження. Надавши дитині можливість гратися з іграшками («Візьми які хочеш іграшки та пограй, а я поки з мамою поговорю»), фіксуємо:

- перші відомості про неї, характер емоційних реакцій дитини на іграшки (радість, занадто виражена або стримана, байдужість);
- сформованість здатності самостійно вибирати іграшки і організувати гру;

- доцільність виконуваних дитиною дій з іграшками;
- стійкість інтересу до ігрової діяльності.

Створюючи ігрові ситуації, дитина практично проводить аналіз, синтез, узагальнення і класифікацію, вибираючи саме ті іграшки, які потрібні для певної дії (вибирає предмети одягу, щоб організувати гру з лялькою; кубики, щоб завантажити їх на машину і т. д.). У ході маніпуляцій, що робить дитина, дослідник має змогу спостерігати за координацією рухів, станом моторики. На ігровому матеріалі можна досліджувати сприйняття дитиною величини, форми, кольору, уявлення про кількість, здатність до узагальнення. У грі виявляються вольові та емоційні якості, навички спілкування з дітьми та дорослими.

Науковці вказують, що для дітей з порушеннями розумового розвитку характерними є такі особливості:

- слабо виражений інтерес до іграшок;
- наявність стереотипних дій;
- безладність і недоцільність гри;
- відсутність творчих задумів;
- не сформована здатність визначати та називати діяльність, яку виконують;
- несформованість мовленнєвого опосередкування дії і, як наслідок, не співвіднесення їх із мовленням [13, 23, 54].

4
4

Результати досліджень підтверджують, що діти з порушенням розумового розвитку у процесі виконання завдань демонструють дуже низький рівень стійкості й довільності уваги, а тому потребують постійного стимулювання і контролю за ходом роботи. Вони не вміють використовувати пропоновану допомогу, не критичні до результатів роботи, не мають вираженої емоційної реакції на успіх і невдачу, безпорадні в колективних іграх.

Необхідно пам'ятати, що обстеження дітей дошкільного віку слід проводити у формі гри. Завдання повинні бути конкретними, привертати увагу, невеликими за обсягом, оскільки діти ще не здатні до тривалої напруги. Слід зберігати контакт з дитиною і підтримувати її бажання виконувати завдання до кінця обстеження.

Починати обстеження доцільніше із завдань середньої важкості, але в ряді випадків з явно легких, щоб успішне виконання відразу ж створило у дитини позитивне ставлення до наступної роботи, зняло хвилювання, неспокій. Це особливо важливо враховувати, коли дитина неконтактна. У процесі обстеження слід створювати ситуацію емоційного комфорту, мотивувати, заохочувати дитину, пропонувати завдання у незвичній формі, щоб виключити підготовленість, «завчуваність» в сім'ї. Не можна перевантажувати обстеження.

При виборі діагностичних методик ми спирались на такі критерії як доступність, оптимальність, сучасність. Як відомо, дошкільники з синдромом Дауна характеризуються відставанням у мовленнєвому розвитку, отже методики, що мають вербальний характер, для цих дітей не є ефективними. Під критерієм оптимальності мається на увазі тривалість методики, це пов'язано з малим об'ємом уваги дітей дошкільного віку, зокрема з підвищеною схильністю до відволікання дошкільників з синдромом Дауна.

Методика констатуючого експерименту здійснювалась за наступними блоками:

1. Діагностика стану сформованості психічних процесів.
2. Діагностика стану сформованості комунікативної діяльності.
3. Діагностика саморегуляції.

4
5

Розроблення психодіагностики саморегуляції дошкільників з синдромом Дауна здійснювалось відповідно до визначеного робочого поняття «саморегуляція дошкільників з синдромом Дауна». Сутність поняття визначається тим, що у дошкільному віці найбільш проблемним фактором саморегуляції дітей з синдромом Дауна є порушення в розвитку самосвідомості, рефлексії та несформованість диференціації «Я» на «не-Я» і «Ти», що своєрідним чином визначає траєкторію функціонування психічної діяльності та становлення особистості дитини. Саме тому нами обрано найбільш проблемну зону формування саморегуляції цих дітей - особистісну. Як наслідок, експериментальні зусилля були сконцентровані на виявленні чинників саморегуляції, яка є основою становлення особистості дитини в дошкільному віці. Саморегуляція дошкільників з синдромом Дауна - це довільність опосередкування власної потреби та її досягнення дитиною шляхом узгодження з нормами і правилами. Опосередкування власної потреби передбачає сформованість довільності сприймання, уваги та елементарних довільних операцій пам'яті. Також опосередкування визначається станом сформованості мовленнєвої діяльності дитини та її здатності до комунікації. Досягнення вирішення потреби забезпечується діями дитини, які доречно цілеспрямовано формувати у поведінковому стилі. Саме з цією метою діагностика умовно була розподілена на три блоки: перший блок - діагностика стану сформованості довільності психічних процесів, другий – діагностика стану сформованості комунікативної діяльності, третій блок - діагностика стану сформованості особистості і поведінкової саморегуляції.

Поряд з цим, в контексті нашого дослідження вагомим значення набуває констатація проблеми саморегуляції дошкільників з синдромом Дауна. Встановлено, що як процес, будучи суто внутрішнім за генетичним походженням, саморегуляція забезпечується довільністю функціонування психічних процесів, активністю та спрямованістю психічних станів, розвитком свідомості й самосвідомості, рефлексії [9].

4
6

2.2. Організація дослідження

Експериментальна база дослідження: Полтавський міський центр комплексної реабілітації для осіб з інвалідністю.

Експериментальна вибірка складала 6 дітей дошкільного віку з синдромом Дауна та їх батьки, з них 2 дітей з синдромом Дауна віком від 3 до 4 років (ЕГ1) та 4 батьків цих дітей; 2 дітей віком від 5 до 6 років (ЕГ2) та 3 батьків дітей цієї групи; 2 дітей віком від 7 до 8 років (ЕГ3) та 4 батьків дітей цієї групи

Дослідження проводилося в чотири етапи.

Перший етап передбачав роботу зі спеціальною літературою та програмними документами, конкретизацію змісту проблеми, формулювання завдань дослідження. У процесі цього етапу відбувалося визначення загального напрямку дослідження; визначення мети, об'єкта, предмета та завдань дослідження; підбір методик дослідження.

На *другому етапі* дослідження було теоретично обгрунтовано необхідність конкретизації змісту програми. Було відібрано найбільш адекватні корекційні засоби, що дозволяють у більш короткі терміни оптимізувати показники фізичного та психоемоційного стану досліджуваних, покращити їхнє здоров'я.

На *третьому етапі* здійснювалася перевірка ефективності розробленої програми. У процесі паралельного формувального педагогічного експерименту було отримано дані, що характеризують динаміку досліджуваних показників обох груп.

На *четвертому етапі* проводилася обробка експериментальних даних та перевірка ефективності розробленої програми шляхом порівняння вихідних та кінцевих результатів стану дітей експериментальної групи; формувалися висновки щодо ефективності застосування запропонованої програми; оформлялася дипломна робота.

4
7

РОЗДІЛ 3

МЕТОДИКА ПСИХОЛОГО-ПЕДАГОГІЧНОГО СУПРОВОДУ ТА СОЦІАЛІЗАЦІЇ ДІТЕЙ З СИНДРОМОМ ДАУНА

3.1. Особливості методики формування здатності до саморегуляції у дошкільників з синдромом Дауна

Саморегуляція дитини з синдромом Дауна виступає системним процесом, в якому поєднується психофізіологічний, психічний, педагогічний та соціальний фактори. З огляду на те, що в суспільстві та освіті до останнього часу домінували стереотипи ненаучуваності цих дітей, ми вважали за необхідне конкретизувати поняття «здатність до саморегуляції». Ми переконані, що саморегуляція, будучи суто внутрішнім за генетичним походженням, забезпечується довільністю функціонування психічних процесів, активністю та спрямованістю психічних станів, розвитком свідомості й самосвідомості, рефлексії [9]. Якщо особистісна саморегуляція є динамічною, детермінується віковими новоутвореннями, соціальною ситуацією розвитку і виступає своєрідною презентацією індивідуального розвитку, яка здійснюється в процесі регуляції між індивідуальним і груповим (Н. Макарчук), то здатність до саморегуляції - це система, що забезпечує її використання дитиною у життєдіяльності.

Результати констатуючого дослідження переконливо довели існування психічних та психологічних передумов до саморегуляції цих дітей. Окрім того, було виявлено низку незалежних змін, що підтверджують їх спроможність до саморегуляції в системі значимих міжособистісних взаємодій. З огляду на це, та з урахуванням несформованості здатності до саморегуляції дітей з синдромом Дауна саме в навчальній діяльності (оскільки первинне порушення детермінує вторинні порушення в опануванні провідною діяльністю), а також наявності похідних проблем готовності цих дітей до шкільного навчання, ми вбачаємо, що сутністю здатності до саморегуляції є формування у них елементарних знань з регуляції уваги, мовленнєвої активності та поведінки. Звідси, здатність до саморегуляції дітей з синдромом Дауна - це система елементарних знань дитини з особливостей регуляції власної поведінки та діяльності, що ґрунтується на

4
8

довільності психічних процесів і гнучкості сенсорних реакцій. Відповідно, система представлена експертними знаннями з довільності власної діяльності, експертними знаннями з комунікативної активності та експертними знаннями з регуляції власної поведінки.

Саморегуляція дошкільників з синдромом Дауна - це сформоване опосередкування психічних процесів, комунікативної діяльності та поведінки. Здатність до саморегуляції визначається рівнем та динамікою сенсорного розвитку (гнучкістю сенсорних реакцій), сформованістю мимовільності психічних процесів у цих дошкільників та їхніх здатностей до опосередкованої поведінкової активності. Опосередкування це також і сформованість довільності сприймання, уваги, короткотривалої та елементів довготривалої пам'яті. Також опосередкування визначається станом сформованості мовленнєвої діяльності дитини та її здатності до комунікації.

Враховуючи отримані результати констатуючого експерименту дослідження, було встановлено, що у молодшому дошкільному віці ключовим компонентом, що формує здатність до саморегуляції, є довільність психічних процесів, зокрема стан сформованості таких процесів як відчуття, сприймання та здатність до інтеграції сенсорної інформації. З віком, тобто у середньому дошкільному віці, поряд з довільністю психічних процесів, вагомим значення набуває комунікативний компонент, йдеться про здатність дитини встановлювати та підтримувати контакт з іншою людиною, використовувати мовлення (вербальне та / або невербальне) у процесі взаємодії з іншими. А вже ближче до старшого дошкільного віку, за умови достатнього рівня сформованості психічних процесів та мовлення і комунікації, дитина з синдромом Дауна оволодіває здатністю до саморегуляції поведінки, тобто здатністю приймати й виконувати різні соціальні ролі, дотримуватись правил у ігровій, комунікативній та навчальній діяльності.

Вибір мети дослідження визначив основні завдання формуючої частини дослідження:

1) визначити теоретичні та організаційно-методичні основи формування здатності до саморегуляції дошкільників з синдромом Дауна;

4
9

2) розробити технології формування елементарних знань дитини з довільності власної діяльності, довільності комунікативної та поведінкової активності;

3) розробити та апробувати корекційно-розвиткову програму з формування здатності до саморегуляції дошкільників з синдромом Дауна;

4) встановити динаміку та виділити особливості формування здатності до саморегуляції дошкільників з синдромом Дауна;

5) виявити ефективність програми формування здатності до саморегуляції дошкільників з синдромом Дауна.

Вирішення завдань формуючого експерименту відбувалось шляхом розробки та впровадження програми корекційно-розвивальної роботи з формування здатності до саморегуляції дошкільників з синдромом Дауна та програми психологічного супроводу батьків, що виховують дітей зазначеної категорії.

Методологічні засади формування здатності до саморегуляції дітей дошкільного віку з синдромом Дауна визначаються інтеграцією особистісного, діяльнісного та системного підходів. Діяльнісний підхід, в цьому контексті, забезпечує передумови до розуміння активної суб'єктивної позиції особистості дитини в регуляції власної діяльності, за яких саморегуляція виступає цілісною системою, що представлена наявністю у суб'єкта мети власної довільної активності, моделі значущих умов діяльності, системи критеріїв успішної діяльності, інформації щодо реально існуючих результатів, оцінки відповідності реальних результатів критеріям успіху рішення щодо необхідності та характеру корекції діяльності (О. Леонтєв, О. Конопкін, Н. Круглова, В. Морсанова, О. Осницький та ін.) [9, с. 49].

У свою чергу, особистісний підхід, реалізуючи принципи гуманістичної парадигми в науці, передбачає орієнтацію в організації діяльності на особистість як ціль, суб'єкт, результат та головний критерій його ефективності (І. Бех, А. Шевцов та ін.). Використання цього підходу в дослідженні саморегуляції особистості дітей з синдромом Дауна забезпечує спрямованість корекційно-

розвивального процесу на розвиток їхніх особистісних здібностей з урахуванням специфіки психічної діяльності та індивідуально-психологічних особливостей.

З позиції системного підходу формування здатності до саморегуляції потребує систематичних і комплексних занять, що передбачатимуть формування довільності сприймання та здатності до інтеграції сенсорної інформації, формування конструктивної комунікативної взаємодії та формування здатності до довільної саморегуляції поведінки.

Основними методами реалізації програми було обрано терапію сенсорної інтеграції (Дж. Айрес) та психодраму в дитячій груповій роботі.

Окремої уваги потребує розгляд умов використання сенсорно- інтеграційної терапії у корекційно-розвивальній роботі з формування здатності до саморегуляції дошкільників з синдромом Дауна. У даному контексті слід зазначити, що використання лише та в повному обсязі терапії сенсорної інтеграції не вирішить усіх зазначених завдань формування здатності до саморегуляції дітей зазначеної категорії. А використання елементів та принципів терапії сенсорної інтеграції у поєднанні з елементами дитячої психодрами підтверджує свою ефективність.

Програма корекційно-розвивальної роботи з формування здатності до саморегуляції дошкільників з синдромом Дауна ґрунтується на закономірностях цілісності та тотожності розвитку дітей, загальних закономірностях розвитку особистості в онтогенезі, врахуванні специфіки розвитку в онтогенезі (які обумовлюються характером органічних уражень головного мозку та характером функціонування психічної діяльності). Поряд з цим, технології, що представлено в змісті методики, ґрунтуються на видах, структурі та формах ігрової діяльності дошкільників з синдромом Дауна, зокрема, стану сформованості їхніх здатностей до предметної та сюжетно- рольової гри.

Програма корекційно-розвивальної роботи з формування здатності до саморегуляції дошкільників з синдромом Дауна ґрунтується на таких принципах впливу на особистість дитини як:

- Принцип конкретизації - інтегрує мовленнєву та емоційну функцію особистісної саморегуляції. Тобто діти називають дію, емоційний стан казкового героя та відтворюють мімікою та дією роль казкового героя.
- Принцип послідовності - забезпечує слідування чіткій послідовності етапів заняття та правил з метою зниження рівня тривоги у дітей.
- Принцип спонтанності в ігрових діях. Використовується з метою вираження емоцій у вербальних та невербальних засобах, рольових дій, вигадування та програвання нового казкового сюжету. При цьому, спонтанне реагування - це не обов'язково швидке реагування, оскільки спонтанність вимагає адекватних реакцій на ситуацію, а таким реакціям обов'язково передують пізнавальні процеси (сприйняття, оцінка, вибір, визначення пріоритетів і т. п.). Але цей принцип використовується лише за умови слідування принципу автентичності або достовірності.
- Принцип автентичності забезпечує досягнення відповідності поведінки та емоційних станів, які демонструються у процесі заняття загалом, та, зокрема, у розігруванні казкового сюжету як відповідної реальності (реальності конкретної казки, ролі або зовнішньої реальності), що передбачає наявність самоконтролю.

Очікувані результати корекційно-розвивальної програми, яка передбачає формування здатності до саморегуляції у дошкільників з синдромом Дауна:

- поінформованість дитини (як знає, називає, вибирає картку з написаним іменем) щодо імен оточуючих (однолітків, спеціалістів);
- наявність елементарних знань та здатностей до регуляції власної поведінки шляхом дотримання послідовності плану заняття та правил у іграх;
- наявність у дитини пізнавальних інтересів та інтересів до діяльності загалом, що проявляється в зацікавленості, урівноваженості, її долучені до запропонованих ігор, до взаємодії та взаємодопомоги;
- сформованість елементарних вербальних комунікативних конструкцій, які визначаються здатностями використовувати нові слова, читати план занять (впізнавати написані слова), імена, використовувати альтернативні навички комунікації (жести та піктограми);

5
2

- сформованість елементарних здатностей розуміння, визначення та називання (або показ на малюнку) власних та чужих емоцій, вираження співчуття (жаліє дитину, яка плаче, посміхається у відповідь на посмішку іншої дитини), допомоги іншій дитині, якщо це необхідно;
- здатності дитини долучатися до розігрування сюжетів казок, зокрема ролей казкових героїв, запам'ятовувати, розповідати або відтворювати послідовність дій у казці;
- здатності встановлювати зоровий контакт у взаємодії з дорослими та однолітками;
- здатності самостійно ініціювати та організувати (частково) гру у групі;
- збільшення стійкості й довільності уваги;
- здатності повідомляти прийнятним способом (а не деструктивною поведінкою) про свої потреби, втому, відмову, небажання брати участь у дії;
- здатності переносити уміння, навички, алгоритм дій (частково) у нові ситуації.

Важливо використовувати відповідні форми реалізації кожного етапу. Так, найбільш оптимальною для розвитку саморегуляції дітей з синдромом Дауна є групова робота, як допоміжні форми використовуються індивідуальна корекційно-розвивальна робота з дітьми.

Необхідно зупинитись і на основних засобах реалізації зазначених теоретичних положень та завдань програми, і на умовах формування здатності до саморегуляції дошкільників з синдромом Дауна. Серед засобів реалізації програми найбільш ефективними визначено такі:

1. Використання піктограм, зображень, сюжетних малюнків, фотографій.
2. Наявність чіткого плану заняття.
3. Використання релаксаційних вправ та технологій, направлених на зменшення емоційної напруги та тривоги.

1. У психологічній та педагогічній науці метод піктограм вперше було запропоновано як прийом експериментально-психологічного дослідження опосередкованого запам'ятовування та згодом діапазон використання цього

методу значно розширився [13, с. 10]. Метод піктограм ґрунтується на положеннях культурно-історичної концепції психічного розвитку Л. Виготського (1935, 1956). Згідно з цією концепцією, вищі психічні функції людини носять опосередкований характер, вони розвиваються історично, за допомогою відпрацьованих в історії людства засобів - знарядь праці, знаків- символів. Вищим і універсальним знаряддям, що модифікує психічні функції, є слово. Зважаючи на значні порушення розвитку вербального мовлення у дітей з синдромом Дауна метод піктограм є тим підґрунтям, яке не зосереджується на «дефекті», що означало б ще більше уповільнення інших сфер психічного розвитку дитини, а навпаки, за рахунок конкретності, сталості символів та знаків, сприяє швидшому та легшому формуванню понять у цих дітей.

2. Необхідність чіткого плану заняття ґрунтується на принципах передбачуваності та постійності як основних умовах психічного розвитку дітей дошкільного віку, зокрема забезпечує відчуття безпеки та впевненості. Наукові дослідження підтверджують, що наявність у житті дитини передбачуваності та постійності безпосередньо впливає на процес адаптації дитини раннього віку до умов навколишнього середовища, формування стійкого пізнавального інтересу, формування особистості, зокрема образу-Я, структурної організації особистості, саморегуляції.

Слід дотримуватись методичних рекомендацій щодо реалізації корекційно-розвиткової програми з формування саморегуляції дошкільників з синдромом Дауна, а саме:

1. Під час заняття необхідно чергувати завдання, що стимулюють формування здатності до інтеграції сенсорної інформації із завданнями, що вимагають зосередження, стійкості й довільності уваги, заняттями за столом.

2. На початку реалізації програми, тобто в роботі з дітьми віком 3-4 років, необхідно організувати заняття переважно на килимі та лише в ігровій формі. У групі дітей віком 5-6 років слід залучати дітей до виконання деяких вправ, сидячи за столом. У групі дітей віком 7-8 років заняття за столом слід чергувати з ігровими рухливими вправами. Ігрова форма занять є ефективною у будь-якій з вікових груп і, навіть, у шкільному віці.

3. Одним із способів ефективної адаптації дітей до групових занять є поступове збільшення чисельності групи, починаючи з двох дітей.

4. Наскрізно у програмі проходять завдання з формування комунікативної діяльності: у будь-якій грі необхідно поступово без примусу залучати дітей до взаємодії один з одним; всі вербальні інструкції повинні бути простими, чіткими та підкріплюватись жестом або зображеннями, або показом, або написаним словом; під час заняття слід використовувати дзеркало для відображення артикуляції дитини, коли вона намагається повторити слово, звук; у кожній грі необхідно спонукати дітей до повторення слів, звуків.

5. З метою корекції небажаних проявів поведінки спеціалістам слід дотримуватись певних інструкцій щодо реагування на ці прояви, а саме: слід концентрувати увагу не на помилках, поганій поведінці, невиконанні завдань, а на позитивних результатах дітей, навіть незначних, підкріплювати їх нагородою (жетони, фішки, пелюстки тощо); у молодшому дошкільному віці ефективним є ігнорування неприйнятних форм поведінки дитини, зосередження на правилах заняття та привернення уваги до гри, ближче до старшого шкільного віку слід використовувати пояснення правил, формувати особистісні межі, межі дозволеного / недозволеного.

6. З метою розвитку особистості, зокрема рефлексивних здібностей дітей з синдромом Дауна, під час заняття слід бути уважним до прояву емоцій дітей, їх емоційних станів, необхідно називати ці емоційні стани, настрої, використовуючи піктограми, фотокартки.

7. Під час групового заняття слід уважно спостерігати за кожною дитиною і, виходячи із спостережень, визначати завдання індивідуальних занять для кожної дитини. Індивідуальні заняття слугують засобом компенсації дефіцитів, тобто на індивідуальному занятті спеціаліст може допомогти дитині подолати існуючі у неї труднощі, приділити ще більше ваги чи то іграм сенсорно інтеграційної терапії, чи то формуванню мовленнєвої діяльності тощо.

8. Існує ряд вимог до спеціаліста, який реалізує дану корекційно-розвиткову програму, а саме:

5
5

- спеціаліст повинен бути досить гнучким та вміти швидко реагувати, це дозволить йому утримувати групу в межах плану заняття;
- особистість спеціаліста має поєднувати в собі м'якість, доброзичливість та строгість, твердість і наполегливість. Таке поєднання якостей дозволить сформувати чіткі межі дозволеного та, водночас, дає можливість дітям вільно проявляти ініціативу, що позитивно впливає на розвиток особистості, зокрема особистісної саморегуляції цих дітей;
- В арсеналі спеціаліста завжди мають бути різноманітні іграшки, предмети, що швидко й ефективно привертають увагу дітей, як-от: дзвіночок, мильні бульбашки, повітряні кульки, гумові м'ячики з шипами тощо.

9. Батькам необхідно знати й дотримуватись усіх методичних рекомендацій спеціалістів.

Програма психологічного супроводу батьків, що виховують дітей з синдромом Дауна, була впроваджена в роботу Полтавського міського центру комплексної реабілітації для осіб з інвалідністю. Експериментальна вибірка складала 6 дітей дошкільного віку з синдромом Дауна та їх батьки, з них 2 дітей з синдромом Дауна віком від 3 до 4 років (ЕГ1) та 4 батьків цих дітей; 2 дітей віком від 5 до 6 років (ЕГ2) та 3 батьків дітей цієї групи; 2 дітей віком від 7 до 8 років (ЕГ3) та 4 батьків дітей цієї групи. Результати психологічної роботи з батьками та програма психологічного супроводу батьків зазначеної категорії були оприлюднені на багатьох науково-практичних семінарах, конференціях, круглих столах, майстер-класах.

Головною метою роботи з батьками у контексті реалізації програми з формування здатності до саморегуляції дошкільників з синдромом Дауна є своєчасне та вірне діагностування психологічного стану матері та батька, а також визначення стратегії психологічної допомоги цим батькам та її реалізація.

Дитячо-батьківські відносини практично у всіх основних психологічних школах і напрямах розглядаються в якості основного фактора, що визначає психічний розвиток дитини. Результати вітчизняних та зарубіжних досліджень підтверджують, що порушення дитячо-батьківських відносин призводять до різних проблем у психологічному та соціальному розвитку дитини - це і емоційні

5
6

розлади, і порушення інтелектуального, моторного і мовного розвитку, і поведінкові порушення (А. Альохіна, Д. Віннікот, С. Іневаткіна, Г. Одинокова, Е. Айвазян, Р. Мухамедрахімов, П. Жіянова, Л. Панаріна, М. Селигман, Р. Дарлінг, Г. Фюр, М. Guralnick). Підкреслюється, що стосунки починаються з емоційного контакту - міміка, інтонація, настрої мами - перші зрозумілі прояви взаємин для дитини, які потім переростають у співпрацю. І тільки в процесі співпраці з дорослим дитина засвоює способи придбання суспільного досвіду, зразки поведінки, соціальні ролі, опановує певними навичками та вміннями, здійснює розумові операції. Актуальність організації психологічного супроводу батьків, що виховують дітей з синдромом Дауна, визначається також необхідністю подолання збереженої тенденції у вітчизняній психологічній та педагогічній практиці розглядати синдром Дауна як основну причину формування поведінкових відхилень у дітей даної групи, що, в свою чергу, створює в суспільстві комплекс негативних соціальних стереотипів і перешкоджає прийняттю такої дитини сім'єю.

Особливості розвитку дитини в дитячому віці неможливо розглядати поза її постійної взаємодії з близькими людьми, перш за все, матір'ю, яка є посередником і організатором практично всіх її контактів із середовищем. Дитина на ранніх етапах розвитку залежна від матері не тільки фізично (як від джерела реалізації всіх її вітальних потреб в ситості, теплі, безпеці і т. д.), але й як від регулятора її афективного стану: вона може дитину заспокоїти, розслабити, підбадьорити, втішити, збільшити витривалість і налаштувати на ускладнення взаємин з навколишнім світом [12].

Програма психологічного супроводу сімей, що виховують дітей з синдромом Дауна, умовно ділиться на три основні етапи:

1. Діагностичний.
2. Прогностичний.
3. Корекційний / терапевтичний.

. Вибірка формуючого експерименту складала 24 дитини середнього і старшого дошкільного віку з синдромом Дауна. Для достовірності формуючого експерименту результати порівнювались із контрольною групою, що складала 26

5
7

дітей з синдромом Дауна, що не були залучені до корекційно-розвивальної програми з формування здатності до саморегуляції дошкільників з синдромом Дауна.

3.2. Формування елементарних знань дитини з синдромом Дауна

Розроблення програми психологічного супроводу сім'ї, що виховує дитину з синдромом Дауна, має умовний розподіл на три етапи: діагностичний, прогностичний та корекційний / терапевтичний.

Діагностичний етап передбачає встановлення позитивного контакту та довірливої атмосфери між психологом і сім'єю, що виховує дитину з синдромом Дауна, бесіду з батьками з метою встановлення психологічного стану, збір анамнестичних даних. На даному етапі нами було використано такі діагностичні технології виявлення стану сформованості здатності до саморегуляції:

- елементарних знань дитини з довільності власної діяльності - методика «Коректурна проба», опитувальник для діагностики порушень сенсорної інтеграції за Дж. Айрес (для батьків і спеціалістів), спостереження;
- довільності комунікативної активності - методика дослідження мовлення і комунікації за О. Венгер, Г. Вигодською, Е. Леонгард, спостереження;
- поведінкової активності - методика «Палички і хрестики» (за Т. Чередниковою), спостереження;
- психологічного стану батьків цих дітей - ми використовували опитувальник «Бесіда з сім'єю» (див. Додаток Р), який ми розробили на основі опитувальника первинної бесіди з батьками М. Селигмана [15, с. 315].

Прогностичний етап передбачає планування та організацію психолого-педагогічного супроводу дитини, індивідуальної траєкторії розвитку дитини, стратегії психологічної (психотерапевтичної, просвітницької) роботи з батьками.

Розроблення індивідуальної траєкторії розвитку дитини передбачає дотримання наступного алгоритму:

- 1) виявлення стану готовності дитини до довірливої активності (довірливість психічних процесів);

2) стан сформованості мовленнєвої діяльності та знань дитини про комунікативну активність;

3) виявлення стану сформованості знань дитини про довільність та регуляцію поведінкової активності.

Стратегії психологічної роботи з батьками мають відмінності. Так, за результатами дослідження встановлено, що спеціалісту слід встановити етап переживання горя, на якому знаходяться мати і батько, та стан поінформованості батьків про особливості психічного розвитку дітей з синдромом Дауна.

Корекційний / психотерапевтичний етап передбачає використання певних технологій формування елементарних знань дитини з саморегуляції та індивідуальну та групову роботу з батьками.

У контексті формування здатності до саморегуляції дошкільників з синдромом Дауна актуальним ми вбачаємо використання технологій терапії сенсорної інтеграції.

У наукових джерелах сенсорна інтеграція визначається як процес, в ході якого людина сприймає, розрізняє і обробляє відчуття, що надходять через різні сенсорні системи: зорову, слухову, нюхову, тактильну, пропріоцептивну, вестибулярну. Метою цього процесу є планування і виконання відповідних дій у відповідь на сенсорний подразник, зовнішній чи внутрішній (Айрес, 1976, 2005). Злагоджена взаємодія всіх сенсорних систем дозволяє людині вибудовувати відносини з іншими людьми, дбати про себе і своїх близьких, опанувати різними предметами в повсякденному житті.

Вперше поняття сенсорної інтеграції було сформульовано Джин Айрес, лікувальним педагогом і ерготерапевтом. Згодом нею був розроблений метод терапевтичного втручання, метою якого є усунення порушень у сфері сенсорної інтеграції, він відомий як метод ASI®. Даний метод включає в себе власне теорію сенсорної інтеграції, методику оцінки рівня розвитку даної сфери і комплекс вправ, які використовуються при роботі з дитиною.

Погляди Дж. Айрес на роботу мозку базуються на ієрархічних уявленнях про функціонування центральної нервової системи. Автор у своїй теорії сенсорної інтеграції описує системну модель організації роботи ЦНС, в основі якої лежать

уявлення про горизонтальні зв'язки між різними областями мозку, про взаємну залежність і розподіл контролю над функціями, а також про певну автономію окремих функціональних областей ЦНС. Модель терапії Дж. Айрес має міждисциплінарний характер. Різні фахівці можуть використовувати ці ідеї, щоб краще зрозуміти порушення дитини і, можливо, в чомусь змінити свою роботу. А якщо і фізичні терапевти, і ерготерапевти, і психологи, і педагоги, і батьки виходитимуть з одних і тих же теоретичних передумов тих, хто пояснює стан дитини, і дотримуватимуться загальних практичних підходів до допомоги, це слугуватиме фундаментом ефективної взаємодії між ними і, кінець кінцем, підвищить ефективність втручання.

Дж. Айрес визначає сенсорну інтеграцію як процес впорядкування відчуттів, які потім будуть як-небудь використані. Відчуття дають нам інформацію про фізичний стан нашого тіла і довкілля. Науковець наводить ряд характеристик сенсорної інтеграції:

- сенсорна інтеграція є несвідомим процесом, що відбувається в головному мозку (ми не замислюємося про неї, як не замислюємося про дихання);
- організовує інформацію, отриману за допомогою органів чуття (смак, вигляд, звуки, запах, дотик, рух, дія сили тяжіння і положення в просторі);
- наділяє відчуття, що ми переживаємо, значенням, фільтруючи інформацію і відбираючи те, на чому слід концентруватися (наприклад, слухати вчителя і не звертати уваги на вуличний шум);
- дозволяє нам осмислено діяти і реагувати на ситуацію, в якій ми знаходимося (адаптивна відповідь);
- формує базу для теоретичного навчання і соціальної поведінки [3, с. 3].

Як метод сенсорна інтеграція полягає у формуванні в дитини адаптивної відповіді. Адаптивна відповідь - це обґрунтований і цілеспрямований відгук на відчуття. За допомогою адаптивних відповідей дитина справляється із завданнями та дізнається про щось нове. Водночас формування такої відповіді детермінує утворення у мозку нових зв'язків та саморегуляції. Найкращу можливість для сенсомоторної організації дають адаптивні відповіді на відчуття. Адаптивна

відповідь - це ситуація, коли дитина реагує на те, що відбувається з її тілом або в навколишньому світі, творчо або з користю для себе.

Науковці виділяють основні принципи терапії сенсорної інтеграції [3]:

1. Сенсорні аспекти активності важливі для розвитку та навчання.
2. Щоб справлятися з труднощами і освоювати нові навички, дитині потрібні сформована на достатньому рівні перцепція та інтеграція відчуттів.
3. Ефективна реакція на труднощі і засвоєння нових навичок вельми значущі для розвитку сенсорної інтеграції нервової системи.
4. Організація сенсорної перцепції і ефективних відповідей, зазвичай, покращує не тільки розвиток, але і поведінку дітей.
5. Освоєння складних навичок і форм поведінки залежить від сукупності та різноманітності адаптивних відповідей на більш прості завдання.
6. Чим сильніше дитина мотивована до якого-небудь заняття і чим сильніше в ньому зацікавлена, тим більше шансів, що вона вистоїть перед труднощами і в результаті буде діяти ефективніше.
7. Терапія заснована на грі, причому організація і вибір видів активності обумовлені інтересами та уподобаннями дитини.
8. Терапевтичні види активності припускають, що завдання, поставлені перед дитиною, їй під силу.
9. Ефективність терапії визначається тим, чи починає дитина ефективно реагувати на завдання, з якими вона раніше не могла впоратися.

Процес сенсорно інтегративної терапії виглядає як звичайна гра. Однак, ця гра складається з ряду адаптивних відповідей, які стимулюють процес сенсорної інтеграції, з розвитком якої поліпшується саморегуляція і стають доступними більш складні навички. Дитина, яка навчилася впорядковувати свою гру і здобувати навички з її допомогою, найімовірніше, навчиться також планувати своє навчання і справлятися з труднощами, що зустрічаються на її шляху. Одягання, гра і катання на велосипеді вимагають безлічі адаптивних відповідей. Людина адаптується до відчуттів. Але перш ніж тіло зможе видати адаптивну відповідь, людині необхідно організувати відчуття, отримані від тіла і навколишнього середовища. Дитина може адаптуватися до ситуації, тільки якщо її

мозок знає, яка ця ситуація. Якщо дитина демонструє адаптивні відповіді, значить, її мозок ефективно організовує відчуття.

Та все ж, враховуючи усі компоненти особистісної саморегуляції дошкільників з синдромом Дауна, а це довільність психічних процесів, мовлення, комунікація та довільність саморегуляції поведінки, стає очевидним, що використання терапії сенсорної інтеграції у процесі формування особистісної саморегуляції є недостатнім і не може в повному обсязі забезпечити формування усіх трьох компонентів.

Слід зауважити, що корекційно-розвиткова програма з формування елементарних знань дитини з саморегуляції потребує дотримання чіткої структури. Структура заняття складається з основних етапів, послідовність яких зберігається протягом всього періоду реалізації програми. В кожному етапі поступово (за умови, якщо в попередніх іграх діти виконують інструкцію, засвоїли правила та порядок їх виконання) змінюються та ускладнюються вправи та ігри. Етапи складаються із психотехнологій, ігор та вправ, які спрямовані на реалізацію мети програми.

План заняття:

1. Привітання.
2. Правила.
3. Гра.
4. Казка.
5. Порядок.
6. Прощання.

План занять має виглядати як інструкційна карта, тобто роздрукований на плакаті та розташований у кабінеті так, щоб діти мали легкий доступ до нього. Поруч з кожним пунктом плану розташована фотографія (пиктограма), що зображує виконання дітьми цього пункту.

До кожного етапу занять нами було підібрано технології формування елементарних знань дитини з саморегуляції.

Процедура проведення.

1. Привітання.

Цей етап включає в себе декілька ігор:

Коло привітання. Дітям пропонують стати в коло, взятись за руки і ритмічно піднімаючи і опускаючи руки разом сказати: «Добрий день!». Повторити тричі.

Привітання частинами тіла. Діти стоять у колі. Тримаючись руками. Інструкція: «Зараз ми будемо вітатись різними частинами тіла! Спочатку ми передамо привіт ніжками по колу!». Спеціаліст торкається своєю ногою до ноги дитини зліва, потім пропонує цій дитині торкнутись ногою до ноги наступної дитини і так по колу. Після завершення кола спеціаліст дає наступну інструкцію: «А тепер ми передамо привіт нашим колінкам!» Спеціаліст торкається своїм коліном до коліна дитини, яка стоїть зліва і т. д. Далі спеціаліст пропонує привітатись стегнами, спинами, плечима, ліктями.

Гра «Картки з іменами».

Обладнання: картки з іменами дітей, які відвідують групу та спеціалістів.

Хід гри: діти сідають на килим у коло. На початку роботи з картками дітей знайомлять з написаними на картках іменами. Спеціаліст привертає увагу дітей до картки і каже, показуючи на ім'я: «Маша! Є сьогодні Маша?» Віддає картку дівчині, яку звать Маша і каже: «Ось Маша!» Процедура повторюється з усіма іменами. Коли діти вже знайомі один з одним, можна переходити до наступного кроку гри. Спеціаліст пропонує одній дитині з групи роздати картки учасникам. На наступному занятті роздає картки інша дитина і так далі, доки всі діти не спробують роздати картки. Наступним за складністю кроком є гра з картками, розрізаними навпіл. Дітям роздають по дві половини різних імен. Спеціаліст каже: «Подивіться уважно на свої половини і на половини імен у інших дітей. Знайдіть серед інших половинок ту, яка підходить до вашої, попросіть її у дитини та складіть ціле ім'я. Теж саме зробіть з іншою половиною імені». Спеціаліст допомагає дітям виконати завдання. Закінчується гра «Картки з іменами» завжди однаково. Спеціаліст пояснює дітям: «Гра закінчилась і тепер я буду збирати картки. Слухайте уважно! Я буду називати ім'я і той, в кого відповідна картка віддає її мені».

6
3

Після цієї гри закінчується перший блок заняття «Привітання». Спеціаліст звертає увагу дітей на плакат, показує, читає, пропонує прочитати дітям наступний другий пункт плану занять «Правила».

2. Правила.

Метою цієї частини заняття є засвоєння дітьми правил поведінки в групі, позитивне підкріплення прийнятної поведінки, заохочення дітей.

Обладнання: на білому картоні розміром А4 необхідно приклеїти кольорову серединку зі стебельцем таким чином, щоб можна було вставити пелюстки в серединку. Окремо необхідно вирізати по сім пелюсток різних кольорів (червоний, оранжевий, жовтий, зелений, голубий, синій, фіолетовий), на зворотній стороні пелюсток необхідно приклеїти короткі написи з правилами поведінки у групі. Правила поведінки в групі спеціалісти обирають на власний розсуд. Ми пропонуємо наступні: не ламати, не псувати; активність; дружлюбність; порядок після гри; від початку до кінця; дотримання правил; взаємодопомога. Кожному кольору відповідає правило. Кількість квіток відповідає кількості дітей в групі.

Хід гри: діти сідають на килим, спеціаліст кожному роздає або дає вибрати шаблон серединки квітки. Далі спеціаліст показує дітям одну з пелюсток, називає колір, потім перевертає і показує написане правило, читає, показує жести, фотокартки тощо. Після чого спеціаліст звертає увагу дітей на плакат, показує, читає, пропонує прочитати дітям наступний пункт плану занять «Гра».

3. Гра.

Даний блок заняття складається з двох-трьох ігор (на вибір спеціаліста), направлених на збільшення об'єму та концентрації уваги, пам'яті, розвиток сенсорної інтеграції, саморегуляції поведінки.

«Чотири стихії».

Хід гри: діти стоять у колі. Спеціаліст пояснює правила: «Якщо я скажу слово земля, всі повинні опустити руки вниз (присісти; вимовити слово, що відноситься до землі, наприклад, «трава»; зобразити змію). Якщо я скажу слово «вода», треба витягнути руки вперед (зобразити хвилі, водорості; сказати «водоспад» і т. п.); при слові «повітря» - підняти руки вгору (підняти на

6
4

носочки; зобразити політ пtiці; сказати «сонце»); при слові «вогонь» - потрібно покрутити руки в зап'ясткових і ліктьових суглобах (повернутися кругом; зобразити багаття; сказати «саламандра» тощо). Давайте спробуємо разом!». Спочатку спеціаліст разом з дітьми відтворює рухи відповідно до кожної стихії. Стихії слід називати в довільному порядку. Потім діти самостійно, без підказок відтворюють рухи, відповідні стихіям. Якщо діти вже добре запам'ятали і повторюють рухи, можна пришвидшити темп називання стихій.

«Чарівний мішечок».

Обладнання: мішечок з непрозорої тканини, предмети, які необхідно вгадати на дотик дітям, наприклад, іграшкові овочі та фрукти, іграшкові тварини, тобто будь-які предмети, знайомі дитині.

Хід гри: діти сидять за партами або на килимі, спеціаліст пояснює дітям: *«Зараз ми пограємо в дуже цікаву гру, вона називається «Чарівний мішечок». В цій мішочку я складу такі предмети...»*, спеціаліст показує дітям предмети, які він сховає в мішок, дає дітям їх потримати і складає в мішок. Інструкція: *«Не дивлячись у мішок, вам необхідно занурити туди свою руку, знайти один предмет і назвати, що це за предмет. Потім дістати його з мішка, щоб впевнитись, чи вдалось вгадати предмет. Кожен по черзі спробує вгадати предмет»*.

«Боулінг».

Обладнання: кеглі або кубики, декілька м'ячів різної величини, стрічка для позначення обмежувальної лінії.

Хід гри. Спеціаліст будує з кубиків вежу, бере в руку м'яч, відходить на відстань 2-3 метри, кладе стрічку і пояснює дітям: *«Зараз ми будемо грати в гру «Боулінг». У цій грі необхідно бути дуже уважним і виконувати всі правила»*. Інструкція: *«Вам необхідно відійти за обмежувальну лінію, приготуватись і на рахунок «Три» покотити м'яч так, щоб він збив вежу! Потім побудувати знову вежу. Ось так!»* Спеціаліст рахує вголос до трьох, котить м'яч і збиває вежу. Підходить до кубиків і будує знову вежу. Далі спеціаліст допомагає дітям встановити черговість у грі і запитує: *«Хто хоче перший спробувати? Другий?»* Необхідно показати дітям, що після кожної спроби дитини збити вежу інші учасники аплодують і підтримують цю дитину.

6
5

«Оркестр».

Дана музична гра складається з декількох етапів, які виступають самостійними іграми, тобто за вибором спеціаліста під час заняття можуть бути використані декілька етапів гри «Оркестр». У випадку, якщо група дітей охоче залучається до гри і спостерігається позитивний вплив звукової стимуляції на емоційний стан дітей, доречним буде використання всіх етапів гри.

Обладнання: шумові інструменти (бубен, маракаси, пандейра, трикутник, дзвіночки тощо), картки з написами назв шумових інструментів, аудіозапис музичних тем, технічний засіб для програвання аудіо запису.

Хід гри. Спеціаліст пояснює: *«Зараз ми будемо грати на музичних інструментах. Будьте уважними!»*. Спеціаліст показує один шумовий інструмент, називає його, показує картку з написом назви інструменту, демонструє звучання інструменту.

Перший етап: гра з паузами. Інструкція: *«Кожен з вас отримає шумовий інструмент, але грати на ньому можна лише коли звучить музика. Якщо з'являється пауза, то на інструментах не можна грати»*. Дітям роздають шумові інструменти. Спеціаліст вмикає музичну тему, під час паузи спеціаліст показує дітям жест «Тихо». Музична тема передбачає приблизно п'ять пауз.

Другий етап: обмін. Інструкція: *«Тепер під час паузи по моїй команді вам потрібно поміняти свої музичними інструментами»*. Спеціаліст під час паузи визначає, яким саме чином діти міняються, наприклад, з сусідом праворуч або ліворуч, за обраними парами.

Третій етап: голосно-тихо. Діти слухають музичну тему «Голосно-тихо» і грають відповідно до гучності. Інструкція: *«Будьте уважні! Якщо грає гучна музика, вам необхідно гучно грати на свої інструментах. Коли почуєте тиху музику, граєте тихо»*.

Четвертий етап: швидко-повільно. Діти слухають музичну тему «Швидко-повільно» і грають відповідно до темпу. Інструкція: *«Будьте уважні! Якщо грає повільна музика, вам необхідно повільно грати на своїх інструментах. Коли почуєте швидку музику, граєте швидко»*.

6
6

П'ятий етап: повторення певного ритму. Інструкція: *«Слухайте уважно і повторюйте за мною!»*. Спеціаліст грає певний (простий) ритм на музичному інструменті, вголос рахуючи і відбиваючи рукою на колінці цей ритм. На початку слід допомогти дітям, відбиваючи ритм рука в руку.

«Велика добра тварина».

Діти стоять у колі, спеціаліст пояснює правила: *«Давайте візьмемося за руки. Уявіть, що ми - це одна велика добра тварина! Давайте прислухаємось, як вона дихає! Вдих - крок назад! (спеціаліст вдихає і робить крок назад, розширюючи коло). Видих - крок вперед! (спеціаліст робить видих і крок вперед)»*. Рекомендується робити 5-6 повільних вдихань-видихань. Щоб урізноманітнити вправу, можна пропонувати дітям інші дії в образі великої доброї тварини, наприклад, присідати, піднімати руки, вставати на пальчики тощо.

Після цієї гри закінчується другий блок заняття «Гра». Спеціаліст звертає увагу дітей на плакат, показує, читає, пропонує прочитати дітям наступний пункт плану занять «Казка».

4. Казка.

Третій структурний блок заняття передбачає імпровізоване відтворення сюжету простих, знайомих дітям казок та спрямований на емоційний розвиток, запам'ятовування послідовності подій, розширення рольового репертуару. Даний структурний блок має декілька основних етапів. Один етап може повторюватись за необхідності декілька занять поспіль.

Обладнання: слайди з ілюстраціями основних подій, текстом казки та голосовим супроводом, технічний засіб для демонстрації слайдів, кольорові зображення казкових героїв, контурні зображення казкових героїв, кольорові олівці та резинка для виготовлення масок, ляльковий наручний театр з казковими героями, піктограми основних емоцій.

Перший етап передбачає знайомство з казкою.

Хід гри: діти сідають на килим або за парти. Спеціаліст пояснює: *«Зараз ми подивимось казку. Будьте уважні, запам'ятовуйте!»*. Дітям демонструють слайди. Після цього спеціаліст задає декілька питань, щоб діти запам'ятали казкових героїв, послідовність подій: 1) з чого починалась казка?; 2) які герої були

у казці? (пропонує дітям вибрати з наручних ляльок); 3) що робив герой, покажи, як він це робив (спеціаліст допомагає дітям відтворити дію); 4) що було далі?; 5) чим закінчилась казка?

Другий етап передбачає виготовлення масок. Дітям пропонують вибрати собі героя і розмалювати кольоровими олівцями, спираючись на кольорове зображення. Спеціаліст допомагає вирізати зображення, прорізати отвори для очей і прилаштувати резинку так, щоб маска трималась на голові.

Третій етап передбачає більш детальний аналіз казки. Спеціаліст задає питання, які стосуються емоційних станів героїв казки на різних її етапах, просить знайти відповідні піктограми, зобразити мімікою перед дзеркалом.

Четвертий етап являє собою ігрове відтворення дітьми подій казки, емоційних станів героїв, слів та дій казкових героїв. Перевтілення дітей відбувається за допомогою масок, виготовлених дітьми або наручних ляльок. Рекомендується повторювати четвертий етап на протязі декількох занять, пропонувати дітям мінятися персонажами і відтворювати дії інших героїв, імпровізувати, вигадувати події казки, додавати героїв.

Після цієї гри закінчується третій блок заняття «Казка». Спеціаліст звертає увагу дітей на плакат, показує, читає, пропонує прочитати дітям наступний пункт плану занять «Порядок».

5. Порядок.

Після закінчення третього блоку спеціаліст пропонує дітям озирнутись навколо себе і скласти на місце іграшки і предмети. Обов'язковою умовою є залучення всіх дітей. Далі спеціаліст звертає увагу дітей на «Квітку- семицвітку», що лежить на столі.

Метою цієї частини заняття є засвоєння дітьми правил поведінки в групі, позитивне підкріплення прийнятної поведінки, заохочення дітей.

Обладнання: на білому картоні розміром А4 необхідно приклеїти кольорову серединку зі стебельцем таким чином, щоб можна було вставити пелюстки в серединку. Окремо необхідно вирізати по сім пелюсток різних кольорів (червоний, оранжевий, жовтий, зелений, голубий, синій, фіолетовий), на зворотній стороні пелюсток необхідно приклеїти короткі написи з правилами

поведінки у групі. Правила поведінки в групі спеціалісти обирають на власний розсуд. Ми пропонуємо наступні: не ламати, не псувати; активність; дружелюбність; порядок після гри; від початку до кінця; дотримання правил; взаємодопомога. Кожному кольору відповідає правило. Кількість квіток відповідає кількості дітей в групі.

Хід гри: діти сідають на килим, спеціаліст кожному роздає або дає вибрати шаблон серединки квітки. Далі спеціаліст показує дітям одну з пелюсток, називає колір, потім перевертає і показує написане правило, читає. Після цього спеціаліст по черзі у звертається до кожної дитини і запитує, наприклад: *«Маша, ти була сьогодні дружелюбна?»*, потім звертається до групи: *«Діти, Маша була сьогодні дружелюбна?»*. Спеціаліст допомагає дітям згадати чи виконувала Маша це правило, разом визначають чи отримає Маша сьогодні пелюстку даного кольору, чи ні. Рекомендується, щоб увага дітей не втрачалась, пелюстки одного кольору спочатку роздати всім дітям по черзі, потім взяти пелюстку іншого кольору і так далі.

З метою корекції саморегуляції поведінки у дітей під час заняття можна нагадувати дитині, яке правило вона порушує і яку пелюстку вона може не отримати в кінці.

Після цієї гри закінчується п'ятий блок заняття. Спеціаліст звертає увагу дітей на плакат, показує, читає, пропонує прочитати дітям наступний пункт плану занять «Прощання».

6. Прощання.

Хід гри: діти стають у коло, беруться за руки, ритмічно піднімаючи і опускаючи руки, тричі кажуть: *«До побачення!»*

Після закінчення заняття, тобто після пункту «Прощання», діти разом із спеціалістом виходять до батьків, усі стають у коло і кожна дитина по черзі рахує кількість пелюсток у себе. У випадку, якщо у дитини сім пелюсток, то вся група разом з батьками гучно аплодують і вітають дитину. Якщо ж не всі сім пелюсток, то не аплодують, але ні в якому випадку не критикують і не сварять. Рекомендується не загострювати на цьому увагу і переходити до наступної ДИТИНИ.

6
9

Окрему увагу слід приділити психотехнології «Правила», а саме процесу формування елементарних знань дитини з довільності поведінкової активності, що представлено у таблиці 3.1.

Таблиця 3.1

**Технології формування елементарних знань дитини з синдромом
Дауна з саморегуляції**

Я-висловлювання	Саморегуляція Я-висловлювання (вербальні / невербальні)
Діти з синдромом Дауна віком 3-5 років (піктограми)	
увага (бути уважним)	уважний, я-уважний, жест - піднятий вгору вказівний палець руки
стоп (якщо чуєш «стоп», треба ЗУПИНІТИСЬ)	стоп, зупинись, жест - долоня, виставлена вперед
не ображати один одного (штовхатись, битись, щипатись - не можна!)	не ображати, ні-ні, жест - махає рукою ні, пальцем свариться
дружити (ми дружимо, посміхаємось, допомагаємо один одному)	дружити, друзі, допомогу, невербальне висловлювання - посміхаються, обнімають один одного, гладить по руці
порядок після гри (збираємо іграшки після гри)	порядок, корзина, складу іграшки, вказують на піктограму
Діти з синдромом Дауна віком 6-8 років (психотехнологія «Квітка-семицвітка»)	
не ламати, не псувати	Я не буду ламати іграшки, я не ламаю, не можна ламати; жест - махає рукою ні, пальцем свариться
активність	Я буду грати, активність, я-активний; жест - махає стверджувально головою
дружелюбність	Я буду дружити, я-дружелюбний, ми друзі; невербальне висловлювання - посміхаються, обнімають один одного, гладять по руці
порядок після гри	Я буду складати іграшки, наводити порядок; вказують на корзину для іграшок

7
0

від початку до кінця	Я граю до кінця, а потім починаю нову гру, я буду грати від початку до кінця гри, так; невербальне висловлювання - погоджується, махає стверджувально ГОЛОВОЮ
дотримання правил	Я буду виконувати правила, так; невербальне висловлювання - погоджується, махає стверджувально ГОЛОВОЮ
взаємодопомога	Я буду допомагати, допоможу, так; невербальне висловлювання - посміхаються, обнімають один одного, гладять по руці

Слід вказати, що зміст, завдання плану занять та психотехнології змінюються за віковим принципом. Тобто для групи дітей від 3 до 4 років зміст занять необхідно зорієнтувати, здебільшого, на формуванні довільності психічних функцій та процесу інтеграції сенсорної інформації і меншою мірою - на формуванні довільності саморегуляції поведінки. У групі дітей віком від 5 до 6 років основний акцент слід зробити на формуванні комунікативної діяльності, зменшити формування інтеграції сенсорної інформації. А у віковій групі 7-8 років на основі достатнього рівня сформованості довільності відчуттів і сприймання, сенсорної інтеграції та комунікативної діяльності слід стимулювати формування довільності саморегуляції поведінки. Все це забезпечить формування шкільної зрілості як показника переходу на новий щабель особистісного розвитку дитини з синдромом Дауна.

Представлений план занять розрахований на відвідування дітьми групових занять один раз на тиждень та індивідуальних занять один раз на тиждень.

На даному етапі є важливим залучення сім'ї до різних груп як засіб сприяння виходу сім'ї із обмеженого, замкнутого кола власної сім'ї.

Результати емпіричного вивчення проблеми ранніх етапів життєдіяльності дітей з синдромом Дауна показали, що у батьків з появою такої дитини раптово з'являється симптом «втрати» ілюзії своєї здорової дитини, яку вони чекали. Результат функціонування цього симптому підкріплюється раптовим руйнуванням очікувань, які супроводжуються страхом по відношенню до дитини і появою деструктивних психічних станів (відчай, депресія, фрустрація тощо).

7
1

Характерним проявом симптому є дисоціація: втрата ілюзії і надії на появу дитини-мрії і звикання до дитини з синдромом Дауна, також дисоціація виявляється в тому, що ілюзії не збігаються з реальністю.

Стає очевидним, що народження дитини з особливостями розвитку є для батьків тим поштовхом, який викликає процеси «переживання горя». Внутрішня робота матері і батька над собою і над проблемами, що виникли в сім'ї, в результаті стане вирішальною для майбутнього сім'ї і, зокрема, дитини. У разі, коли дисоціація набуває якості стійкого психічного стану, батьки вимагають спеціального клінічного супроводу з включенням медикаментозного. Одночасно необхідно попереджувати появу і поглиблення цього стану шляхом індивідуальної психотерапії ще до народження дитини (якщо батьки знають про ймовірність народження дитини з синдромом Дауна) і одразу ж після народження (у разі, якщо вони такою інформацією не володіли).

Водночас у батьків спостерігається обвинувальна позиція щодо медичних працівників, яка погіршує їх переживання і досить часто виступає однією з детермінант дисоціації. Так, 85% батьків повідомляють про надання медичними працівниками недостовірної інформації про синдром Дауна, пропозицій відмовитися від дитини, що посилює їх переживання.

Особливу роль у формуванні батьківської позиції грає стратегія поведінки батьків по відношенню до дитини. У більшості випадків поведінка батьків визначається реакціями оточення щодо їх рішення залишити дитину. У 75% опитаних батьків у відповідях на питання «Чи розповіли Ви комусь про діагноз дитини - Вашим дітям, родичам, друзям? Яка у них була реакція?» спостерігається поява і зміцнення негативних психічних станів у відповідь на реакцію оточуючих. Найбільш негативними факторами поведінки є те, що вони ховають своїх дітей від оточуючих, чим посилюють регресію в їх розвитку. Було помічено, що більшість матерів, діти яких мають синдром Дауна, демонструють активний директивний стиль, у грі поміщають дітей близько до іграшок, орієнтують, спрямовують їх увагу на іграшки.

Крім втрати ілюзії «досконалої дитини», у батьків виникає симптом втрати ідентифікації зі своєю батьківською роллю. У мовних зворотах ця втрата

7
2

визначається як «... яка я мати / батько «особливої» дитини?». Цей симптом детермінує появу руйнівної тенденції у функціонуванні глибинних основ почуття власної гідності батьків, яка зачіпає гендерні особливості ідентифікації своєї чоловічої та жіночої повноцінності. Крайнім проявом цього симптому є посилення почуття втрати ідентичності. Таким чином, батьківська позиція щодо народження дитини з синдромом Дауна може проявлятися у функціонуванні симптому втрати ідентифікації своєї батьківської ролі, порушення гендерних ідентифікацій. Однак досить часто поява дитини з синдромом Дауна є горем як специфічним психосоціальним переживанням.

У вітчизняній літературі представлено опис стадій переживання горя батьками дитини з функціональними обмеженнями. Перша стадія - шок і заціпеніння. У перший момент жінка відчуває шок, який характеризується втратою орієнтації, заціпенінням, а в ряді випадків - і сплутаністю свідомості. Друга стадія - реактивна, якій характерна поява різного роду реакцій на події - це може бути плач, гнів, пошук винних. У цей момент мати дуже чутлива до поведінки оточуючих, болісно сприймає будь-які недомовки. Третя - адаптивна фаза. Починається процес звикання батьків до ситуації. Головне - прийняття дитини такою, якою вона є, і встановлення з нею стосунків любові і довіри. Четверта - фаза реорганізації. Починаються активні дії батьків з вишукування ресурсів для організації нормального існування в реальній ситуації [21].

У своїй роботі Ф. Василюк пише, посилаючись на З. Фрейда, про те, що «робота печалі» полягає в тому, щоб відірвати психічну енергію від коханого, але тепер втраченого об'єкта. До кінця цієї роботи «об'єкт продовжує існувати психічно», а після її завершення «я» стає вільним від прихильності і може направляти вивільнену енергію на інші об'єкти. «Робота горя» в ситуації народження дитини з синдромом Дауна полягає в тому, щоб відокремити психічну енергію від ідеальної, але втраченої дитини, звільнити «я» від нереалістичних очікувань з тим, щоб вивільнену енергію направити на реальну дитину з особливостями в розвитку.

Технології психологічної допомоги вибудовуються відповідно до етапів переживання горя:

7
3

1. **Допомога на стадії шоку.** Необхідно бути присутнім поруч з людиною, яка зазнали втрату, не залишати її на самоті, піклуватися про неї. Висловлювати свою турботу і увагу краще через дотики, якщо людина дозволяє. Саме такий спосіб вважається фахівцями більш актуальним у випадку роботи з людиною на стадії шоку. Навіть просте потискування руки краще, ніж холодна ізоляція. Звісно, людина, що переживає горе, завжди має право відсторонити руку, так само як і іншу участь, але пропонувати допомогу необхідно.

2. **Допомога на стадії гострого горя.** На цій стадії головним завданням є створення навколо людини атмосфери присутності й розуміння. Для цього фахівці рекомендують говорити про ситуацію, причини і почуття, пов'язані з нею, запитувати й слухати, але не варто нав'язувати людині допомогу, бесіду, запитувати про її думки, навіть коли людина замовкає і занурюється у роздуми. Необхідно бути готовими продовжити розмову, коли людина повернеться до реальності, дати можливість виплакати, не намагаючись неодмінно втішити. При цьому не слід усім своїм виглядом постійно підкреслювати співчутливе ставлення, особливий статус страждаючої людини. Поступово (ближче до кінця цього періоду) слід долучати людину, що переживає горе, до повсякденної діяльності. Вважається, що на перших двох стадіях психологічна / психотерапевтична робота не є ефективною.

3. **Допомога на третій та четвертій стадіях - стадіях відновлення.** Вважається, що саме на цих стадіях стає ефективною психологічна допомога. У більшості випадків батьки звертаються за допомогою до спеціалістів саме на цих стадіях. Фахівці вказують на необхідність залучення сімей до різних соціальних груп, як наприклад: групи психологічної підтримки, групи раннього розвитку дітей, групи за інтересами тощо. Слід допомагати батькам знову включитися в життя, планувати майбутнє. Оскільки людина, що переживає горе, може неодноразово повертатися до переживань гострого періоду, необхідно давати їй можливість знову і знову говорити про ситуацію. Корисними в цей період можуть бути і будь-які прохання про допомогу з боку друзів, близьких, виконання яких допоможе людині повернутись до реального життя; іноді ефективні навіть звинувачення у байдужості, неважності до близьких, нагадування про обов'язки.

7
4

Існує ряд основних рекомендацій, про які потрібно пам'ятати, працюючи з матір'ю, яка переживає втрату, як-от:

- слухайте приймаючи, а не засуджуючи;
- зробіть так, щоб людині стало зрозуміло, що у вас є щире бажання їй допомогти виразити свої почуття, які б вони не були, і готовність підтримувати її;
- приймайте почуття і страхи людей серйозно;
- дайте час для того, щоб з'явилася довіра: доки її немає, страждаюча людина не здатна ділитися з вами своїми переживаннями;
- дотримуйтесь доречної дистанції, не дозволяйте собі заплутатися в чужих проблемах настільки, щоб стало неможливим зберігати позицію людини, що надає допомогу;
- спонукайте вираз і усвідомлення почуттів;
- допоможіть людині позбутися необґрунтованого почуття провини;
- допоможіть зрозуміти, побачити своє майбутнє, вибудувати і прийняти свою нову батьківську роль;
- допоможіть вибудувати адекватне реалістичне бачення найближчого майбутнього дитини з синдромом Дауна.

Основним методом роботи з батьками ми обрали психодраматерапію. Методи психодрами, соціометрії й групової психотерапії були розроблені та описані в 20-30 роках ХХ століття австрійсько-американським психологом і психіатром Якобом (Джекобом) Леві Морено й за час існування поширилися в більшості країн Америки та Європи. З початку 90-х років ХХ століття психодрама активно розвивається в країнах Східної Європи, а з середини 90-х років в Україні. Психодрама (психо + драма (дія); синонім - спонтанний театр) - метод групової психотерапії, що полягає в розіграванні учасниками сцен з їхнього життя, у яких відтворюються конфліктні ситуації та створюється можливість вільно відреагувати на них. Психодрама - це метод відтворення в драматичній дії значущих подій і особистісних проблем свого життя. Психодрама - один з найефективніших методів групової психотерапії, що базується на театралізації, рольовій грі, драматичному самовираженні особистості, ігровому драматизованому моделюванні власного життя. За допомогою цього методу

7
5

можна домогтися особистісного росту, перебороти життєву кризу, засвоювати основні ролі людини, скоригувати життєвий сценарій, знайти вихід з конфлікту, зменшити симптоми й важкі переживання, а також досягти рішення численних життєвих проблем. Метод психодрами виходить далеко за межі суто клінічних або психологічних проблем, з успіхом використовується і для особистісного самопізнання, і як засіб особистісного росту й розвитку в різноманітних сферах від особистого життя до бізнесу й політичної діяльності. Робота в психодраматичній групі ґрунтується як на реальності, так і на уявлених ситуаціях. Можливе символічне повернення в минуле й моделювання майбутнього, дослідження сновидінь. Психодрама - це метод групової психотерапії, заснований Я. Морено, що поєднує в собі діагностичні можливості, сценічні подання (театр спонтанності), груподинамічні сеанси й аналітичну роботу групи.

В індивідуальній роботі використовується такий напрям психодраматерапії як монодрама. У монодрамі допоміжними «Я» виступають символічні предмети (наприклад іграшки) або порожні стільці.

Психодраматичний метод по суті є практичною роботою з відтворення внутрішнього світу особистості в просторі мікросоціального середовища засобами спонтанного програвання драматично опосередкованої реальності. Він здатний вивільнити цілісний прояв актуальних ціннісно-сміслових станів, надавши особистості можливість їх проживання та розвитку. Співучасниками цього процесу стають всі члени групи, здійснюючи свій суб'єктивно-значущий внесок у процес самопізнання особистості. Психодрама - поліфункціональний метод, що володіє своєю діагностичною силою, корекційно-терапевтичними, реабілітаційними, дидактичними можливостями. Ігрова основа психодрами, переважна орієнтація на дію, значна роль фізичних рухів знижують вплив стереотипних вербально закріплених захисно-оцінних реакцій. Встановлення довірливої атмосфери, інтенсивне використання невербальних комунікацій відкривають можливість спонтанного самовираження особистості в групі. За допомогою різних технічних прийомів, таких як зміна ролей, дублювання, «порожній стілець», дзеркало і т. д., конфлікти особистості й суспільства не

7
6

тільки й не стільки обговорюються в групових дискусіях, але й розігруються на сцені з врахуванням різних рольових позицій. Ці дії сприяють усвідомленню й подоланню (переживанню) конфлікту. Не тільки головна діюча особа (протагоніст), але і його партнери по грі (допоміжні «Я»), а також інші члени групи здобувають новий особистісний досвід, що сприяє розвитку спонтанності й креативності. Пол Холмс визначає психодраму як форму групової психотерапії, яка не допускає пасивного спостереження [164].

Отже, психодрама спрямована на реалізацію таких завдань:

- у безпечних умовах психотерапевтичного простору пережити драму внутрішнього світу;
- усвідомити травмуючі ситуації минулого та перетворити їх на досвід, який можливо використовувати у теперішньому;
- повірити в себе, у свої сили й можливість змін;
- знайти оптимальні поведінкові стратегії у важких життєвих ситуаціях;
- освоїти нові ролі й моделі поведінки.

Психодрама дозволяє моделювати в спеціально створених умовах групової роботи реальні життєві ситуації, шукати й знаходити оптимальні способи поведінки в них, освоювати нові соціальні ролі. Важливе значення в психодрамі надається емоційному відреагуванню життєвого досвіду в процесі рольової взаємодії. Таке відреагування Я. Морено, слідом за Арістотелем, називав катарсисом, тобто очищенням. Але, на відміну від Арістотеля, для Я. Морено катарсис є відреагуванням не лише через сум і страх, але й через силу, що очищає, через гумор і сміх. Члени групи під час драматичної імпровізації нібито відстороняються від власних переживань із приводу реальних подій і отримують можливість побачити своє життя очима інших людей.

3.3. Динаміка особливостей формування здатності до саморегуляції дошкільників з синдромом Дауна

Після впровадження програми корекційно-розвиткових занять з формування здатності до саморегуляції дошкільників з синдромом Дауна було

7
7

проведено повторну психологічну діагностику цих дітей з метою виявлення динаміки рівня сформованості саморегуляції за трьома компонентами: довільність психічних процесів, комунікативна діяльність, довільність саморегуляції поведінки.

Довільність психічних процесів визначалась через стан сформованості довільності сприймання та уваги, здатності до інтеграції сенсорної інформації за допомогою методик «Коректурна проба», опитувальник для діагностики порушень сенсорної інтеграції за Дж. Айрес (для батьків і спеціалістів). Комунікативний компонент здатності до саморегуляції констатувався через визначення стану сформованості розуміння зверненого вербального мовлення, власного вербального мовлення, розуміння і використання елементарних жестів, показник обізнаності дитини на основі бесіди з дитиною та методики дослідження мовлення і комунікації за О. Венгер, Г. Вигодською, Е. Леонгард.

Довільність саморегуляції поведінки визначалась через такі показники: здатність виконувати ігрові ролі; свідомо оцінка ситуації та реакція на контролюючі інструкції з боку дорослого; самостійна регуляція поведінки; свідоме підпорядкування правилам; емоційна реакція відповідно до ситуації; позитивна реакція на стимулюючу й мотивуючу допомогу з боку дорослого. Для дослідження поведінкової саморегуляції дошкільників з синдромом Дауна нами було обрано методику «Палички і хрестики» (за Т. Чередниковою) та спостереження, результати якого фіксувались у протоколах до кожної методики.

За результатами методики «Коректурна проба», що представлені у таблиці 3.2, було встановлено, що після проведення формуального експерименту показник довільності уваги збільшився як в експериментальній, так і в контрольній групі, але з деякими відмінностями, а саме: в ЕГ у 75% дітей було встановлено дуже низький рівень стану сформованості довільної уваги, у 25%-низький рівень, а в КГ у 83% дітей було встановлено дуже низький рівень стану сформованості довільної уваги і в 17% - низький.

Таблиця 3.2

Порівняльний аналіз стану сформованості стійкості і продуктивності уваги у дошкільників з синдромом Дауна (за методикою «Коректурна проба»)

Експериментальні групи	Стан сформованості стійкості і продуктивності уваги (досліджувані у %)			
	дуже низький	низький	середній	високий
ЕГ	75	25	-	-
КГ	83	17	-	-

Таким чином, вестибулярно-білатеральне сприймання дітей ЕГ порушено на 36%, рухове планування - на 32%, слухове - на 29%, зорове сприйняття - на 42%, тактильне сприйняття - на 16% і гравітаційне сприйняття - на 5%. Діти КГ продемонстрували такі результати: вестибулярно-білатеральне сприймання порушено на 38%, зорове сприйняття - на 44%, рухове планування - на 36%, слухове - на 35% гравітаційне сприйняття - на 9% і тактильне сприйняття - на 22%. Діти ЕГ - на 25%, діти КГ - на 29%.

Як бачимо, діти ЕГ, які були долучені до корекційно-розвиткових занять за методикою формування здатності до саморегуляції дошкільників з синдромом Дауна, мають менші порушення показників здатності до інтеграції сенсорної інформації у порівнянні з дітьми КГ. Такі результати підтверджують ефективність розробленої нами методики.

Порівняння результатів, отриманих за методикою діагностики мовлення і комунікації (за О. Венгер, Г. Вигодською, Е. Леонгард) у експериментальній групі та у контрольній групі дало змогу визначити динаміку формування мовлення і комунікації у дошкільників з синдромом Дауна під впливом корекційно-розвивальних занять. Результати представлені у таблиці 3.3.

Здатність до розуміння зверненого мовлення у дітей ЕГ сформована на 92%, у дітей КГ - на 83%; власне вербальне мовлення сформоване у дітей ЕГ на 79%, у дітей КГ - на 71%; здатність до розуміння і використання жестів у дітей ЕГ сформовано на 100%, у дітей КГ - на 92%. Загальний показник стану сформованості мовлення і комунікації у дітей ЕГ становить 88%, у дітей КГ - 80%.

Таблиця 3.3

7
9

**Порівняльний аналіз стану функціонування комунікативної діяльності
дошкільників з синдромом Дауна (за результатами методики дослідження
мовлення і комунікації О. Венгер, Г. Вигодською, Е. Леонгард)**

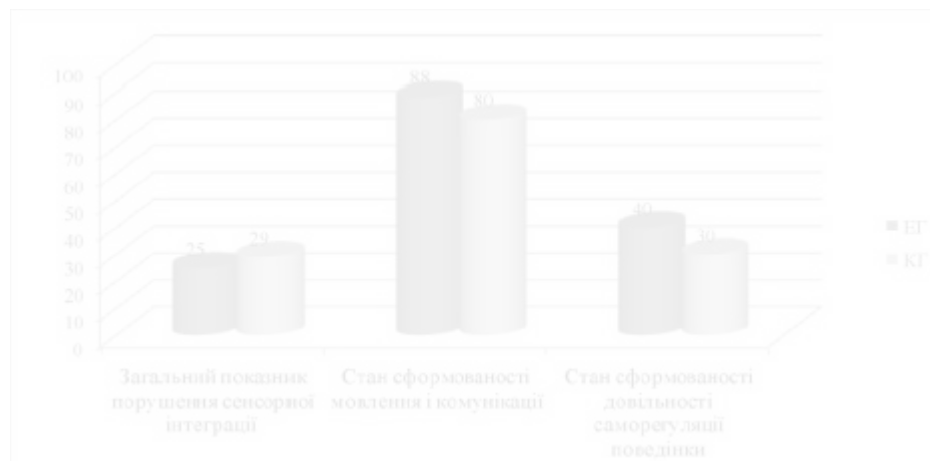
Показники	Здатність до розуміння зверненого мовлення, %	Стан сформованості власного вербального мовлення, %	Здатність до розуміння і використання жестів, %	Загальний показник стану сформованості мовлення і комунікації, %
ЕГ	92	79	100	88
КГ	83	71	92	80

Аналізуючи стан сформованості мовлення і комунікації у дітей з синдромом Дауна дошкільного віку, можна стверджувати, що для цих дітей є характерною позитивна динаміка у формуванні здатності до розуміння мовлення та власного вербального мовлення, особливо така динаміка спостерігається у групі дітей, що брали участь у формувальному експерименті. Було помічено, що використання засобів та прийомів, які ми запропонували у методиці, значно покращує якість взаємодії з цими дітьми та розуміння ними інструкцій з боку дорослого, а також дає можливість висловити свої потреби та позитивно відображається на здатності до саморегуляції.

Довільність саморегуляції поведінки у дітей ЕГ сформована на 40%, у дітей КГ - на 30%. Попри те, що рівень довільності у двох групах низький, однак простежується позитивна динаміка формування довільності поведінкової саморегуляції дітей цієї категорії. Було помічено, що чітка організація часу та простору, а також використання прийомів та засобів, описаних у методиці, детермінує формування елементарної здатності у дошкільників з синдромом Дауна до довільності саморегуляції. Тобто, звертаючи увагу дітей під час групового заняття на план занять з фотокартками, діти більш охоче дотримуються правил та послідовності заняття.

Упровадження методики формування здатності до саморегуляції у дошкільників з синдромом Дауна дало підстави виявити та описати динаміку формування здатності до саморегуляції. Виявлено динаміку показників стану

функціонування сенсорної інтеграції, комунікативної активності та довільності саморегуляції поведінки (рис. 3.1).

Рис. 3.1 - Аналіз стану сформованості компонентів здатності до саморегуляції дошкільників з синдромом Дауна

Результати апробації даної методики свідчать про ефективність групової роботи в процесі формування здатності до саморегуляції дітей дошкільного віку з синдромом Дауна. Так, використання піктограм, фотографій, а також жестів та карток з написаними словами покращують ефективність формування комунікативних навичок, мають стимулюючий, заохочувальний вплив на дітей. А використання рухливих ігор має вплив на розвиток сенсорної інтеграції - діти демонстрували зростання довільності власної діяльності у взаємодії з однолітками.

Ефективність роботи з даною категорією дітей суттєво обумовлюється ефективністю просвітницької та психотерапевтичної роботи з батьками, зокрема, формування у батьків здатності адекватно оцінювати можливості і особливості своїх дітей, готовності залучати їх до відвідування дошкільних навчальних закладів, правильно організовувати час та простір у домашніх умовах тощо.

З бесід з батьками на завершальному етапі методики з'ясувалось, що у дітей, залучених до експерименту, покращилась особистісна саморегуляція поза заняттями, а саме: підвищилась комунікативна здатність під час ігор на дитячих

майданчиках, ініціативність у грі, мовленнєва активність, адаптивність до нових незнайомих ситуацій.

Таким чином, можна констатувати позитивний ефект від впровадження методики формування здатності до саморегуляції дітей з синдромом Дауна, зокрема програми корекційно-розвиткових занять, а також інтеграції таких дітей до групи однолітків, на формування їх особистісної саморегуляції.

Висновки до третього розділу

1. Констатувальне дослідження та результати теоретичного аналізу переконливо довели, що здатність до саморегуляції дитини з синдромом Дауна в дошкільному віці визначається станом сформованості в неї елементарних знань про власну довільну активність, про комунікативну та поведінкову активність.

2. Формування здатності до саморегуляції обумовлюється технологіями у цьому віці. Йдеться про діагностичні, прогностичні та корекційні / терапевтичні технології.

3. Визначено алгоритм розроблення індивідуальної траєкторії розвитку, доведено взаємообумовленість здатності до саморегуляції у дошкільників з синдромом Дауна від ставлення батьків до такої дитини.

4. Здійснено порівняльний аналіз ефективності впливу на формування здатності до саморегуляції дітей з синдромом Дауна. Зокрема, встановлено зростання позитивної динаміки у формуванні гнучкості сенсорних реакцій, показників комунікативної та поведінкової активності.

РОЗДІЛ 4.**АНАЛІЗ ТА ОБГОВОРЕННЯ РЕЗУЛЬТАТІВ ДОСЛІДЖЕННЯ**

Поведінкові особливості дітей з синдромом Дауна обумовлені специфічними порушеннями у моторному, сенсорному, а також емоційно-вольовому розвитку. Слабка здатність до саморегуляції, порушення сенсомоторного сприйняття та контролю, ті емоційні, соціальні зв'язки та відносини, що формують, ще у ранньому віці у процесі взаємодії з членами сім'ї, самосприйняття дитини - все це має вирішальний вплив на формування здатності до саморегуляції та обумовлює їх специфіку.

Аналіз існуючих методів корекційного впливу на особливості прояву поведінки дітей з синдромом Дауна дозволяє заявити про те, що жоден з вищевказаних методів не враховує усіх специфічних особливостей психічного та особистісного розвитку цієї категорії дітей. Як було вказано вище, усі ці фактори впливають на формування поведінкових, емоційних реакцій, взаємовідносин з оточуючими, сприйняття самого себе та себе у світі. Але, на нашу думку, цінним у чотирьохкомпонентному підході є те, що ситуація прояву небажаної поведінки розглядається під різними кутами - аналізуються цілі та функція поведінки, фактори, що провокують небажані прояви, та реакція оточуючих. Та на кожному з етапів можна досить гнучко застосовувати корекційний вплив. Недоліком даного підходу ми вважаємо зорієнтованість корекційного впливу на реакції і недостатню спрямованість на особистість дитини.

З урахуванням останнього очевидно, що вивчення розвитку психічних функцій у дітей усередині різних вікових меж може дати додаткові відомості щодо ряду питань: які тенденції в розвитку психічних процесів від дошкільного до шкільного віку, чим характеризуються комунікативні вміння, яка динаміка розвитку саморегуляції дітей з синдромом Дауна у дошкільному віці та багато інших. Постановка цих питань, їх вивчення, на нашу думку, повинні наблизити дослідників до розуміння того, що соціальна адаптація, можливість навчання у школі та життєва компетенція дитини з синдромом Дауна залежить не лише від рівня інтелектуального розвитку, а й від стану функціонування його саморегуляції як здатності пристосовуватись до змін і вимог навколишньої

дійсності, де основна роль відводиться дорослому (батькам, педагогам), зокрема їхній активній позиції.

Експериментальна база дослідження: Полтавський міський центр комплексної реабілітації для осіб з інвалідністю.

Експериментальна вибірка складала 6 дітей дошкільного віку з синдромом Дауна та їх батьки, з них 2 дітей з синдромом Дауна віком від 3 до 4 років (ЕГ1) та 4 батьків цих дітей; 2 дітей віком від 5 до 6 років (ЕГ2) та 3 батьків дітей цієї групи; 2 дітей віком від 7 до 8 років (ЕГ3) та 4 батьків дітей цієї групи

Констатувальне дослідження та результати теоретичного аналізу переконливо довели, що здатність до саморегуляції дитини з синдромом Дауна в дошкільному віці визначається станом сформованості в неї елементарних знань про власну довільну активність, про комунікативну та поведінкову активність.

Формування здатності до саморегуляції обумовлюється технологіями у цьому віці. Йдеться про діагностичні, прогностичні та корекційні / терапевтичні технології.

Визначено алгоритм розроблення індивідуальної траєкторії розвитку, доведено взаємообумовленість здатності до саморегуляції у дошкільників з синдромом Дауна від ставлення батьків до такої дитини.

Здійснено порівняльний аналіз ефективності впливу на формування здатності до саморегуляції дітей з синдромом Дауна. Зокрема, встановлено зростання позитивної динаміки у формуванні гнучкості сенсорних реакцій, показників комунікативної та поведінкової активності.

ВИСНОВКИ

У кваліфікаційній роботі здійснено теоретичне обґрунтування та практичне розв'язання проблеми формування здатності до саморегуляції дошкільників з синдромом Дауна, виявлено її специфіку та вивчено психологічні закономірності й механізми взаємозв'язку чинників формування саморегуляції і розвитку особистості цих дітей у дошкільному віці, обґрунтовано психологічні умови та чинники формування здатності до саморегуляції і засобів корекційного впливу.

За результатами проведеного дослідження можна констатувати наступне:

1. Теоретичний аналіз досліджень проблем саморегуляції дітей з синдромом Дауна дав підстави констатувати відсутність її вирішення в експериментальному контексті сучасної спеціальної психології. Виявлено поодинокі дослідження, в яких проблема саморегуляції цих дошкільників представлена в якості похідної. Йдеться про ґрунтовні дослідження психомоторного розвитку цих дітей, їх пізнавальної діяльності, емоційно - вольової сфери їх особистості. Поряд з цим, науковці обходять питання упередженого ставлення до спроможності цих дітей в опануванні навчальною діяльністю, що представлено існуючою ізоляцією їх від шкільного навчання та питання дослідження їх особистості, що визначається специфікою їх соціальної адаптації та спроможності до використання отриманих знань у подальшому шкільному навчанні. Також виявлено упереджене ставлення щодо функціональності їхньої саморегуляції. Невирішеність цих аспектів у ракурсі експериментального дослідження дало підстави до вирішення цієї проблеми.

2. З огляду на існування достатньо широкого спектру досліджень проблем саморегуляції з позицій діяльнісного, системного та особистісного підходів, та у наукових галузях (філософії, психології, педагогіки, соціології, медицини) встановлено її функціональність при типовому та атиповому розвитку, що й дало підстави вивчати саморегуляцію дошкільників з синдромом Дауна в міждисциплінарному підході. У такий спосіб було визначено компоненти

саморегуляції дітей дошкільного віку (психічні процеси, комунікативна діяльність, саморегуляція поведінки), показники (відчуття, сприймання, увага; взаємодія з оточуючими, образ-Я, мовлення; відтворення соціальних ролей, співвідкорення внутрішніх мотивів зовнішнім умовам). Змістовий опис саморегуляції було покладено в основу розроблення експериментальної моделі психодіагностичного комплексу саморегуляції дітей дошкільного віку з синдромом Дауна.

3. Виявлення труднощів діагностики дітей з синдромом Дауна дало підстави в межах комплексної діагностики визначити основні аспекти її реалізації: диференціація діагностики за віковими показниками в межах дошкільного віку (молодший, середній та старший дошкільний вік), орієнтація дітей на комунікативні форми діагностики (бесіди, інтерв'ю), методи невербальної діагностики та проєктивні методики, створення в межах експериментальної ситуації взаємодії з дорослим на засадах співпраці та допомоги (що виступало важливим діагностичним показником). Встановлено взаємообумовленість та наступність у формуванні компонентів саморегуляції (несформованість психічних процесів / гнучкості сенсорних реакцій є підставою до порушень і несформованості наступних компонентів) та специфіку динаміки показників саморегуляції в межах підперіодів дошкільного віку.

4. Отримані результати діагностики дали підстави описати особливості саморегуляції дошкільників з синдромом Дауна. Молодшим дошкільникам, здебільшого, притаманні на фоні загального порушення низький рівень сформованості здатності до саморегуляції, що підтверджується несформованістю довільності сприймання та ригідністю сенсорних реакцій. Вочевидь, саморегуляція у цьому підперіоді є несформованою, виключення складають діти, які мали раннє втручання в розвиток. Цим дітям притаманна довільність психічних процесів, елементарні сенсорні реакції за вказівкою дорослого, вони мають навички комунікації, здебільшого невербальної, та здатні діяти за стандартним зразком. Аналогічні процеси формування саморегуляції спостерігалися у дітей з синдромом Дауна в середньому та старшому дошкільному віці. Тенденція до зростання саморегуляції є прямо пропорційною

своєчасності впливу на розвиток та корекцію його порушень, починаючи з раннього дитинства.

5. Визначено, що провідна роль у формуванні здатності до саморегуляції цих дітей належить дотриманню спектру наступних умов: формування довільної активності дитини у пізнавальній, комунікативній та поведінковій діяльності; забезпечення своєчасної інтеграції дитини в корекційно-розвитковий та освітній простір; використання технологій впливу на батьків у процесі формування елементарних знань як здатності до саморегуляції у дітей з синдромом Дауна; залучення дитини до системи раннього втручання; запровадження алгоритму розроблення індивідуальної траєкторії розвитку дитини з синдромом Дауна.

6. Результати констатувального дослідження дали підстави до розроблення інструментальної моделі формування здатності до саморегуляції дітей дошкільного віку з синдромом Дауна. Визначено специфіку методики формування здатності до саморегуляції дошкільників з синдромом Дауна (методи, форми, умови). Так, використання авторських технологій, що ґрунтуються на елементах терапії сенсорної інтеграції та методу психодрами, створює передумови до позитивного впливу на динаміку зростання показників саморегуляції: гравітаційного, тактильного та слухового сприймання; здатності до інтеграції сенсорної інформації. Поряд з цим, забезпечення дошкільникам з синдромом Дауна чітко організованого простору та часу засобами піктограм, фотокарток, схем та залучення батьків до співпраці значно покращує здатність цих дітей до саморегуляції, а ігровий характер корекційного впливу позитивно впливає на їх здатність висловлювати потреби та виконувати соціальні ролі, що зменшують супротив і емоційну напругу у взаємодії в групі однолітків.

7. Розроблена методика та її апробація здійснювалась шляхом поетапного втілення (діагностичний, прогностичний, корекційний / терапевтичний етапи) технологій формування здатності до саморегуляції цих дітей. Було виявлено позитивну динаміку у формуванні елементарних знань дитини та їх використання в якості засобів саморегуляції, що дало підстави стверджувати існування здатності до саморегуляції дитини з синдромом Дауна у дошкільному

віці та констатувати їх спроможність отримувати початкову загальну освіту в системі класно-урочного навчання.

8. Визначення перспективних шляхів для розв'язання зазначених проблем, констатація, обґрунтування та їх реалізація в системних наукових дослідженнях із відповідним визначенням результатів їх практичного застосування у навчально-виховному, реабілітаційному та абілітаційному процесі дозволить розширити межі вирішення не тільки проблем формування особистості дошкільників з синдромом Дауна, але й здійснити ефективні заходи щодо формування їхньої здатності до особистісної саморегуляції та визначення її в якості складової їх психолого-педагогічної готовності до шкільного навчання. Впровадження у психолого-педагогічну практику освітніх та реабілітаційних закладів моделі формування здатності до саморегуляції дошкільників з синдромом Дауна сприятиме підвищенню ефективності процесу їх соціальної адаптації та підготовці до навчання у школі.

8
8

Схожість

Джерела з Інтернету

31

1	https://fpp.npu.edu.ua/images/dystancijne_2020/%D0%95%D0%BC%D0%BF%D1%96%D1%80%D0%B8%D1%87%D0%BD%D1...	2.33%
2	https://lib.iitta.gov.ua/705623/1/makarchuk.pdf	2.22%
3	http://enpuir.npu.edu.ua/bitstream/handle/123456789/12620/Minenko.pdf?sequence=1	1.36%
4	http://um.co.ua/8/8-2/8-218431.html	1.13%
5	https://www.mediku.com.ua/psihologichna-dopomoga-pri-perejivanni-gorya-sindrom-vtrati-in	2 джерела 0.55%
7	https://revolution.allbest.ru/pedagogics/01359842_0.html	2 джерела 0.44%
8	https://nubip.edu.ua/sites/default/files/u188/_nmk_rp_2020_magistri_final.pdf	0.39%
9	https://revolution.allbest.ru/psychology/01072171_0.html	0.29%
12	https://vo.uu.edu.ua/pluginfile.php/572209/mod_folder/content/0/%D0%A1%D0%BF%D0%B5%D1%86%D1%96%D0%B0%D0%...	0.21%
13	https://ukrhealth.net/down-syndrome	4 джерела 0.2%
14	https://ddpu.edu.ua/images/naukvid/gnvp/maket-pedfak-4-1.pdf	2 джерела 0.16%
15	https://dnmcp.com.ua/sites/default/files/2018-12/5/5-14/%D0%9F%D0%BE%D1%81%D1%96%D0%B1%D0%BD%D0%...	2 джерела 0.14%
16	http://um.co.ua/10/10-4/10-42538.html	0.13%
17	https://www.rehab.cv.ua/vydy-reabilitacziyi/viddil-ergoterapiyi	0.12%
18	http://um.co.ua/10/10-4/10-42537.html	0.11%
19	https://ua-referat.com/uploaded/programa-veselij-dzvonik/index1.html	0.11%
21	http://4ua.co.ua/pedagogics/zb2bd78b4c53b89521316c37_0.html	0.1%
22	https://pedagogy.lnu.edu.ua/wp-content/uploads/2016/09/dyferenc_diagnostyka_ASD.pdf	0.09%
23	https://ukrbukva.net/page,7,80992-Korrekcionno-pedagogicheskikh-vozmozhnosteiy-individual-nogo-i-differencirovannogo-podh...	0.08%
24	https://www.ze-signon.com/articles/sindrom-dauna/sindrom-dauna-u-novorozhdennih.html	0.06%

25	https://knowledge.allbest.ru/pedagogics/3c0b65625b2ad79b4c43a88521316d27_0.html	0.06%
26	https://otherreferats.allbest.ru/pedagogics/00951654_0.html	0.06%
27	https://repository.ldufk.edu.ua/bitstream/34606048/30198/1/%D0%9B%D0%B8%D1%82%D0%BE%D0%B2%D1%87%D0%B5%...	0.05%
28	https://zdorovie.in.ua/narushenie-intellekta-prichiny-vyyavlenie-klassifikacii-material-na-temu	0.04%

Джерела з Бібліотеки

7

6	Студентська робота	ID файлу: 1011058800	Навчальний заклад: Open International University of Human Deve...	2 Джерело	0.47%
10	Студентська робота	ID файлу: 1013489586	Навчальний заклад: Open International University of Human Deve...	2 Джерело	0.33%
11	Студентська робота	ID файлу: 1013489721	Навчальний заклад: Open International University of Human Deve...		0.27%
20	Студентська робота	ID файлу: 1011884262	Навчальний заклад: Open International University of Human Deve...		0.1%
29	Студентська робота	ID файлу: 1010762864	Навчальний заклад: Open International University of Human Deve...		0.04%

Цитати

Цитати

28

- 1 «Психолого-педагогічний супровід та соціалізація дітей з синдромом Дауна»
- 2 «діти з синдромом Дауна більш значно відстають в фізичному розвитку, ніж в розумовому»
- 3 «...формування мозкової організації психічних процесів в онтогенезі відбувається від стовбурових і підкіркових утворень до кори головного мозку (знизу вгору), від правого півкулі мозку до лівого (справа наліво), від задніх відділів мозку до передніх (ззаду наперед). Апофеозом церебрального функціонального онтогенезу є спадні контролюючі і регулюючі впливи від передніх (лобових) відділів лівої півкулі до субкортикальних...»
- 4 «...якщо у дитини виражений сенсорний дефіцит, вона буде будь-яким чином отримувати різноманітні відчуття для того, щоб його компенсувати: наполегливо стукати іграшками, розгойдуватися. Дидактичне заняття, сидіння за столом, розглядання карток та картинок таку дитину не цікавлять і вона буде ухилятися від цього, відмовляючись від запропонованої діяльності, розкидаючи предмети, картки, іграшки та іншими відомим їй способами.»
- 5 «діти вчаться, наслідуючи дії навколишніх людей. Чим менший вік дитини, тим більшого значення набуває спільна з дорослим гра. Освоєння способів вираження різних емоцій, у тому числі і негативних, таких як страх або злість, теж необхідно для розвитку дитини. Малюк вчиться емоціям спочатку на сенсорному рівні, без свідомого управління ними. Він ніби сам перетворюється на емоцію і не може нею керувати. Це часто супроводжується сильною театралізацією, дитину зачаровують фізичні відчуття від новонабутих емоцій. Те, що ми називаємо жажливою поведінкою дошкільників, насправді є нічим іншим як наслідуванням, тобто відтворенням з перебільшенням рухів і способів вираження емоцій дорослих. Часто батьки, боячись вибухових реакцій, взагалі припиняють прояв дітьми сильних емоцій, навіть коли ті тільки їх освоюють. Але нам необхідно пам'ятати, що тільки навчившись виражати свої емоції, дитина поступово починає оцінювати свої почуття, управляти ними, розуміти почуття інших людей»
- 6 «...Усі зв'язки з людьми, усі моменти, що визначають місце людини в соціальному середовищі, її роль і долю як учасника життя, усі функції громадського буття перебудовуються; фізичний дефект викликає ніби соціальний вивих. Дефект сам по собі ще не є трагедією. Він є лише приводом для виникнення трагедії. Сам по собі органічний дефект (сліпота, глухота і т. п.) є фактом біологічним. Але вихователів доводиться мати справу не стільки з цими фактами як такими, скільки з їх соціальними наслідками. Коли об'єктом виховання є сліпа дитина, доводиться мати справу не стільки із сліпотою, скільки з тими конфліктами, які виникають у такої дитини при входженні в життя. Тому виховання дефективної дитини є соціальним вихованням. Так само точно і процеси компенсації, що виникають у такої дитини під впливом дефекту, спрямовуються в основному не по лінії органічного заповнення недоліку (що неможливе), а по лінії психологічного подолання, заміщення, вирівнювання дефекту, по лінії завоювання соціальної повноцінності або наближення до неї. Дефект є не лише мінус, недолік, слабкість, але і плюс, джерело сили і здібностей, стимул до компенсації. Одночасно з дефектом дані і психологічні тенденції протилежного напрямку, дані сили для подолання цього дефекту. Наука вказує шлях для виховання дефективної дитини: потрібно побудувати увесь виховний процес по лінії природних тенденцій до компенсації.»
- 7 «Я - початок відліку»
- 8 «Зараз ми будемо вітатись різними частинами тіла! Спочатку ми передамо привіт ніжками по колу!»
- 9 «А тепер ми передамо привіт нашим колінкам!»
- 10 «Маша! Є сьогодні Маша?»
- 11 «Подивіться уважно на свої половини і на половини імен у інших дітей. Знайдіть серед інших половинок ту, яка підходить до вашої, попросіть її у дитини та складіть ціле ім'я. Теж саме зробіть з іншою половиною імені»
- 12 «Гра закінчилась і тепер я буду збирати картки. Слухайте уважно! Я буду називати ім'я і той, в кого відповідна картка віддає її мені»

- 13 «Якщо я скажу слово земля, всі повинні опустити руки вниз (присісти; вимовити слово, що відноситься до землі, наприклад, «трава»; зобразити змію). Якщо я скажу слово «вода», треба витягнути руки вперед (зобразити хвилі, водорості; сказати «водоспад» і т. п.); при слові «повітря» - підняти руки вгору (підняти на 6-5 носочки; зобразити політ птаці; сказати «сонце»); при слові «вогонь» - потрібно покрутити руки в зап'ясткових і ліктьових суглобах (повернутися кругом; зобразити багаття; сказати «саламандра» тощо). Давайте спробуємо разом!»
- 14 «Зараз ми пограємо в дуже цікаву гру, вона називається «Чарівний мішечок». В цей мішок я складу такі предмети...»
- 15 «Не дивлячись у мішок, вам необхідно занурити туди свою руку, знайти один предмет і назвати, що це за предмет. Потім дістати його з мішка, щоб впевнитись, чи вдалось вгадати предмет. Кожен по черзі спробує вгадати предмет». «
- 16 «Зараз ми будемо грати в гру «Боулінг». У цій грі необхідно бути дуже уважним і виконувати всі правила»
- 17 «Вам необхідно відійти за обмежувальну лінію, приготуватись і на рахунок «Три» покотити м'яч так, щоб він збив вежу! Потім побудувати знову вежу. Ось так!»
- 18 «Хто хоче перший спробувати? Другий?»
- 19 «Зараз ми будемо грати на музичних інструментах. Будьте уважними!»
- 20 «Кожен з вас отримає шумовий інструмент, але грати на ньому можна лише коли звучить музика. Якщо з'являється пауза, то на інструментах не можна грати»
- 21 «Тепер під час паузи по моїй команді вам потрібно поміняти своїми музичними інструментами»
- 22 «Будьте уважні! Якщо грає гучна музика, вам необхідно гучно грати на свої інструментах. Коли почуєте тиху музику, граєте тихо»
- 23 «Будьте уважні! Якщо грає повільна музика, вам необхідно повільно грати на своїх інструментах. Коли почуєте швидку музику, граєте швидко»
- 24 «Слухайте уважно і повторюйте за мною!»
- 25 «Давайте візьмемося за руки. Уявіть, що ми - це одна велика добра тварина! Давайте прислухаємось, як вона дихає! Вдих - крок назад! (спеціаліст вдихає і робить крок назад, розширюючи коло). Видих - крок вперед! (спеціаліст робить видих і крок вперед)»
- 26 «Зараз ми подивимось казку. Будьте уважні, запам'ятовуйте!»
- 27 «Маша, ти була сьогодні дружелюбна?»
- 28 «Діти, Маша була сьогодні дружелюбна?»